

Con Thỏ Nhỏ, Hôm Nay Người Còn Chưa Bị Ăn Sao?

Contents

Con Thỏ Nhỏ, Hôm Nay Người Còn Chưa Bị Ăn Sao?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	22
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	27

Con Thỏ Nhỏ, Hôm Nay Người Còn Chưa Bị Ăn Sao?

Giới thiệu

Edit: Thỏ – Thể loại: Đàm mỹ cổ đại, huyền huyền, ngọt văn, nhẹ nhàng, HEĐộ dài: 20 chươngCâu chuyện kể về quá tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-tho-nho-hom-nay-nguoi-con-chua-bi-an-sao>

1. Chương 1

Edit: Thỏ

Ta là một con thỏ nhỏ, ta thích một chú rồng hư.

Chuyện này muốn biết phải kể đến ngày xưa ngày xưa, lúc mà ta vừa học được phép biến thân. Ngày đó mẹ ta sinh xong một lứa cuối cùng, để ta trở thành đại ca của một trăm lẻ tám con còn lại, công thành

danh tọa lù về sau sân khấu với biệt hiệu ‘Mẫu thân anh dũng’, cũng không biết nhảy nhót đến cửa sơn động nào để gặm nhấm rễ cây.

Ta là một sinh linh thổ cư trí duy nhất trong nhà, hiển nhiên lần nữa phải gánh lấy trách nhiệm chăm sóc em trai, em gái. Trước kia có một trăm con, nhưng không bị điều hâu ăn thì bị rắn độc cắn, càng không có tiền đồ, còn có thể bị anh em ruột thịt giẫm chết, cuối cùng những con thổ có thể sống sót, cưới vợ sinh con, đem gia tộc thổ trắng của ta ngày càng phát triển lại chẳng được vài con.

Tuy rằng lần này ta vận dụng kinh nghiệm thuở xưa, tận lực mỗi ngày dạy dỗ trong hang, nhưng một quyền khó địch nổi chúng địch; buổi tối thứ nhất bọn nhỏ liền bị đạo sĩ tiện đường công tác bắt hai con về ăn, ta hóa thành hình người đi chất vắn, cái người kia còn nói ai bảo thổ chúng ta nằm trong đáy chuỗi thực vật, thịt lại ngon quá ngon, thổ bị ăn chính là ý trời.

Ta đứng tại chỗ tức phát khóc. Sau đó trong hang chỉ còn bốn con thổ, ta cảm thấy tiếp tục như vậy không xong.

Nghe hàng xóm yêu quái nói, dưới khe suối Thương Long Lĩnh sát vách bên kia đề lên một con rồng, long châu có thể luyện khí hóa tinh, giúp yêu biến hình. Ta thầm nghĩ, nếu có thể tìm được long châu giúp sắp nhỏ ta linh trí hóa hình người, để xem ngày sau ai dám ăn chúng nữa?

Tuy ta là thổ nhưng lá gan ta không nhỏ, ta bạo dạn đưa các em đi tạm trú ở hang động sâu xa, lại chứa đủ lương thực, sau đó lên đường thử vận may.

Không ngờ ta tìm đúng chỗ. (^ ^)

Lần thứ nhất ta gặp Mặc Chiêu đại nhân, y nhắm mắt, trên người mọc đầy râu xanh cở dại, giống như đã chết rồi. Ta là một con thổ tinh thiếu kiến thức, tưởng rằng y chính là một tảng đá to lớn có hình dạng như con rồng, ở trên người y mọc mầm long châu, đói bụng liền ăn cỏ trên thân y.

Ăn một lần, ta chấn động như gặp tiên nhân, đời ta chưa từng ăn cam thảo tươi ngon thơm ngon như vậy, nhất thời ngay cả long châu cũng quên bég, ở đó gặm say sưa ngon lành.

Từ đuôi y gặm đến trán, khi ta ngồi xổm trên mũi y mê say cắn nuốt cỏ dại mọc trên lông mi y, bỗng nhiên ta thấy một đôi mắt thâm đen. Lúc đó ta vừa nhai cỏ vừa nghĩ thầm, tảng đá to dài này sinh động quá.

Tiếp theo một trận cuồng phong quét bay lên trời. Thời khắc ta lộn vèo trên không trung, ta bị một đôi tay ấm áp đón lấy.

“Chuột con nơi nào, dám gặm mặt lão tử? Biết lão tử là ai không?”

Ta là một thổ tinh thiếu kiến thức, ở đâu gặp được yêu quái có khí chất như vậy, lúc này sợ đến nín một tay y, khóc âm lên.

“Em... Em hồng phải con chuột, em cũng không gặm mặt ngài!”

2. Chương 2

Edit: Thổ

Khi ta cho rằng ta sẽ bị giết chết, ta dùng móng vuốt bưng lỗ tai và con mắt, cầu khẩn ông trời để ta chết nhanh lên. Trước đây ta từng thấy một chân em gái bị sói nhai nát khi em ta vẫn sống, hu hu đáng sợ ghê.

Rốt cuộc trái tim bị dọa cho chết khiếp nhưng không có răng nanh và đau đớn như dự liệu.

Xảy ra chuyện gì? Vị đại yêu quái này không thích ăn thịt thổ sao? (‘ ‘)

Ta run sợ trong lòng, mở mắt ra, dưới chân liền chói với. Ta bị túm lỗ tai ném vào một nỗi to đùng có hơi nóng bốc lên cuộn cuộn.

Mẫu thân a! Này không phải không ăn ta! Mà là muốn nấu chín ta rồi ăn!

Bản năng sinh tồn khiến ta chặt chẽ ôm lấy vật áo đại yêu quái, nhưng hình như y mặc tơ lụa trơn bóng, thỏ chúng ta không có hàm răng sắc bén và móng vuốt bén nhọn nên dù ta bầu lấy ống tay áo của y, ta vẫn bị ném vô trong nôi.

Mẹ ơi, em trai, em gái ơi, tạm biệt, sau này anh trai không thể bảo vệ các em nữa rồi, hi vọng các em có thể giấy dựa với mớ thực vật trong hang thêm một thời gian.

Nước ấm cũng không cao, xem ra chuẩn bị lửa nhỏ để hầm một con thỏ bé. Thế nhưng ai biết đun sôi một con thỏ phải mất bao lâu?? Nửa canh giờ, một canh giờ? Ở trong tuyệt vọng chờ đợi chậm rãi chết đi?? (°Δ°)

“Đại nhân đại nhân, ngài có thể đừng ăn em không!” Ta không kìm được lớn tiếng xin tha. “Ngài xem em còn nhỏ xíu, hồng đủ cho ngài nhét kẽ răng, ngài thả em, em đi nhân gian mua vệt quay, gà quay, dê nướng cho ngài, ngài muốn ăn gì em mua cái đó, chịu không?”

Ta thế mà lại bị nâng lên!

Đại yêu quái cọ chóp mũi y vào chóp mũi ta: “Rượu.”

Ta nhất thời đực mặt: “Cái gì?”

Đại yêu quái nói thêm lần nữa: “Đi mua rượu.”

Ta cuống quýt liên tục gật đầu: “Dạ vâng, bên dưới ngọn núi Hạnh Hoa, Hạnh Hoa thôn ủ rượu số dzách, đại nhân muốn uống bao nhiêu em liền mua cho ngài bấy nhiêu...” Trong lòng thầm nghĩ, chờ ta đi khỏi nơi này sẽ lẩn về nhà.

Trên trán bỗng nhiên có một dòng nước ấm, yêu đan có khí tức màu vàng vốn không thuộc về đặc tính thổ tinh, dường như đó là một vòng kim tuyến quanh quẩn bên ngoài nội đan màu trắng.

Y đem ta thả ra đất, ta liền muốn chạy, nhưng chân sau giống như bị trói, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

“Đây là long tức có thể giúp ngươi đẩy lùi thiên địch, nhưng nếu ngươi không nghe lời, bên ngoài ngàn dặm ta cũng có thể bóp nát nội đan của ngươi.” Đại yêu quái, không, đại yêu long hoàn toàn đi guốc trong bụng ta, cười như không cười hỏi: “Cảm động sao?” ☺

Không dám động!!!

Hu hu ta còn có thể làm sao, ta chỉ là một sinh vật mềm mại vô tội đáng thương trên có thỏ già dưới còn bầy em thỏ nhỏ.

Rỗng tỉnh phỗng chừng cảm thấy đáng vẻ muốn khóc lại không dám khóc của ta thú vị, y sờ sờ đầu ta, gỡ gỡ cài ta, đem hai lỗ tai dài kẻ sát trên lưng, bàn tay dùng lực sờ lông ta muốn ngốc. Nhưng ta cũng khó mà phủ nhận sự ấm áp lạ thường ấy, cảm giác như mình sắp bị hong khô.

Sờ soạng một lúc, y rút ra kết luận: “Gầy quá, nóng tay.”

Ta: “...”

3. Chương 3

Edit: Thỏ

Cứ như vậy, ta trở thành người hầu của Đại yêu quái.

Lúc đó ta đã nghĩ thông suốt, dù sao ta là một con tiểu yêu quèn, cũng không thể phi thăng thành tiên, lại không có yêu lực mạnh mẽ, tu thành hình người đã là cực hạnh rồi. Chỉ cần y không ăn ta, lẳng xằng chạy

đi mua thịt, nấu cơm, nhảy nhót trên lưng y xoa bóp, buổi tối bị nhét vào móng vuốt ủ ấm lòng bàn tay; những việc này ta chịu được. Ta làm rất tích cực, Rồng lớn cũng rất hài lòng.

Mấy ngày ở chung ta phát hiện, tuy rằng tính nết Rồng lớn hung hăng, động chút là muốn gây gỗ nhưng trên thực tế cũng là một trẻ con dễ dụ; ba chén rượu vào, mông lung men say cầm cành cây giơ lên, chém tảng đá thành bụi phấn, còn hỏi ta có lợi hại không.

Ta liều mạng vỗ tay: “Đại nhân quá lợi hại, đúng là yêu quái lợi hại nhất em từng thấy!”

Ta đương nhiên không hề nói dối y, con hổ vàng ở đỉnh núi nhà ta cũng không thể dùng một cành cây đánh nát tảng đá!

Y bèn cười ha ha: “Năm đó ta bắn linh kiêu ngạo, đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi. Thần lực kiên khôn, lị mị quỷ quái nghe danh Mặc Chiêu đại nhân hoàn toàn khiếp sợ, bây giờ trở thành con rắn bệnh, ngược lại bị người – một con tiểu hổ tinh nịnh bợ đến hài lòng.”

Hóa ra Rồng lớn tên là Mặc Chiêu. Ta chậm rãi nghiền ngẫm danh tự này, cảm giác như vừa được ăn một ngọn cỏ linh lăng ngon tuyệt. Mặc Chiêu Mặc Chiêu, tuy rằng là danh xưng xa lạ, thế nhưng hai chữ này đọc lên rất dễ nghe.

Mặc Chiêu dứt lời lại uống một hớp rượu, chéch choáng ngồi sang đá vụn một bên. Tuy y vẫn cười, nhưng ta cảm thấy biểu cảm của y cực kỳ giống sắp nhỏ của ta bụng đói cồn cào ngồi trong nhà chờ, quá đối đáng thương.

Thấy vậy ta nhảy lên vai y, nói: “Sâu đo co rút, để cầu tin vậy, rồng rắn là giun, để ẩn thân vậy. Đại trưởng phu cô được dân được, có thể ẩn nấp, chỉ cần trong tim cuộn cuộn chính khí, tự nhiên đội trời đạp đất, trùm mắt với thiên địa quỷ thần.”

Mặc Chiêu ngẩn ra: “Lời này ai nói với người?”

Loại tiểu yêu như ta đương nhiên không phun được lời vàng ngọc thế này. “Em nghe một đạo sĩ nói, tuy rằng hẳn cũng nói dối chúng em bị ăn là ý trời, nhưng em cảm thấy câu nói trên vẫn rất có đạo lý. Ngày đó hẳn dành câu này cho em, nay em dành lại cho ngài.”

Ta cọ cọ cảm y, bình thường ta hay làm như vậy, nghịch ngợm gây sự với mấy em trai và chúng đều ngoan ngoãn cúi xuống.

Mặc Chiêu đại nhân tuy không phải hổ nhưng biểu hiện cũng rất dịu dàng, ôm ta từ vai xuống. Lúc ta còn rất nhỏ gặp được cơ duyên, luyện yêu đan nhưng thân thể không lớn được, không đủ hai tấc, ở trong bàn tay y cuộn tròn vừa vặn, ta run run. Đầu ngón út cũng bị lông trắng của ta phủ kín, những lúc như thế này, y sẽ sờ đầu ta, ta hơi đau cũng hơi lo lắng sẽ sớm rụng lông, nhưng cũng rất ấm áp thoải mái. Ta chờ mong, ngẩng đầu nhìn y.

Thế nhưng lần này Mặc Chiêu đại nhân không sờ đầu ta, y nhìn ta đột ngột hỏi: “Vật nhỏ, người tên gì?”

Ta nghĩ rồi đáp lời: “Đại nhân, em gọi là Đại bạch hổ.”

Mẹ gọi ta con trai, đương nhiên bà cũng gọi như vậy với hơn một trăm đứa con khác, sắp nhỏ gọi ta là anh, đương nhiên không thể để Mặc Chiêu đại nhân gọi ta như vậy. Chị bò sát gần nhà và đạo sĩ gọi ta Đại bạch hổ, đương nhiên không tính là tên, dù sao cũng chỉ là cách xưng hô. Nếu so với tên của Mặc Chiêu đại nhân, tên của ta đúng là khá đại trà.

“Này mà cũng là tên?” Mặc Chiêu cau mày, dùng ngón tay xoắn hai tai ta, chậm rãi hát. “Thỏ trắng cô đơn, đồng bốn tây cổ...”

Ta đến nhân gian, ở mấy trường học cũng nghe trẻ con hát lên như vậy, không ngờ Mặc Chiêu đại nhân cũng biết. Giọng của y trầm thấp, tao nhã, so với mấy đứa bé ê a a tập hát vẫn tốt hơn nhiều.

Mặc Chiêu đại nhân hát một câu rồi dừng lại, trầm mặc rồi mắng: “Mỗi lần nhắc tới thỏ lão tử lại nhớ câu thơ này, thế này đi, về sau gọi người là A Quỳnh.”

A Quỳnh, thật đẹp nhỉ!

Ta vui đến nỗi nhảy từ tay đến bả vai, lại từ vai nhảy lên trên cùng: “Về sau em được người hỏi ‘không biết quý danh của công tử là chi’, em liền có thể nói ‘Ta tên A Quỳnh’ đúng không? Tạ ơn đại nhân! Đội ơn đại nhân! Siêu cấp hài lòng!”

“Ngu ngốc! Lăn xuống đầu lão tử!”

“Đại nhân đại nhân! Em gọi A Quỳnh, không gọi ngu ngốc!”

“...”

Lúc đó ta vừa hóa hình, đọc thơ đều nghĩ rằng đang hát, đừng nói biết đọc sách nhìn mặt chữ, cho rằng tên đó thật mỹ lệ, ta rất hài lòng. Thẳng đến về sau, ta mới hiểu được hàm ý đại khái của chữ Quỳnh [1] do Mặc Chiêu đại nhân đặt lấy, nó nghĩa là khổ sở đúng không?

[1] Quỳnh: – Côi cút, không nơi nương tựa.

4. Chương 4

Edit: Thỏ

Ra ngoài hơn một tháng, nghĩ đến trong hang còn vài đứa em thiếu thốn lương thực, thân làm đại ca không khỏi lo lắng. Mấy lần muốn mở miệng xin Mặc Chiêu đại nhân nghỉ phép về nhà một chuyến, đều không xong.

Buổi tối, ta cuộn tròn trong móng vuốt của y, trần trọc trở mình. Vuốt rồng sắc bén, vẩy rồng lạnh lẽo, nhưng trong lòng bàn tay lại có một đệm thịt hồng hào, ấm áp mềm mại. Ta thích ngủ ở đây nhất, ban đầu còn lo sợ Mặc Chiêu đại nhân sẽ trở mình đè chết ta, sau đó phát hiện Mặc Chiêu đại nhân ngủ vô cùng yên tĩnh, không cần sợ.

Vuốt của Hắc Long che chở trên người ta biến mất, Mặc Chiêu đại nhân hóa thành hình người, bắt màn gối lòng bàn tay: “Làm gì tai người cứ cọ tới cọ lui, người không muốn thành tâm cho bản tôn nghỉ ngơi phỏng?”

“Tiểu nhân không dám.” Ta ôm lấy lỗ tai, không cho nó dựng thẳng lên.

Mặc Chiêu đại nhân đá lăn mấy bình rượu, tìm một chỗ đất trống ngồi xuống. Ta thành thạo bê một bình rượu quế hoa tới, đặt vào tay y. Y nhìn khe hở núi đá lộ ra một tia ánh trắng, không nói lời nào, cũng không giống ngày thường chề chén, nhấp một ngụm rượu rồi hỏi ta: “Đang vào mùa trăng nhân giới, sắp đến Trung thu?”

Ta nín vạt áo y: “Thưa phải. Sắp tới Trung thu, mọi người đang làm bánh trung thu, bánh quế hoa. Hôm qua em đi mua rượu còn thấy thả thiên đăng, hoa đăng, sắp náo nhiệt rồi.”

Biểu cảm Mặc Chiêu đại nhân bỗng trầm lại. Y ghét nhất ta ồn ào, ta đành ngượng ngùng im miệng.

“Vật nhỏ, người có người nhà không?”

Không ngờ y lại hỏi ta như vậy: “Có có, mẹ em chưa kết yêu thể nhưng là một con thỏ sống cực kỳ lâu, em có chừng trăm anh chị em. Cơ mà chỉ A Quỳnh là có linh trí, nhưng không học xong yêu pháp, khó lòng bảo vệ toàn bộ. Trong hang chỉ còn bốn đến năm đứa em.”

Ta nói đến đây, thương đàn em thơ còn đói bụng, đáy lòng không khỏi bi thương. “A Quỳnh đi đã lâu, chẳng biết bọn chúng thế nào.”

Mặc Chiêu đại nhân uống một hớp lớn, chất lỏng trong suốt thơm từ khóe miệng chảy ra. Y đưa ống tay áo chùi chùi, a một tiếng, như đang cười, nhưng cũng không giống đang cười lắm.

“Thế thì người trở về đi.”

Ta ngơ ngác nhìn y: “Trở về?”

“Ừ.” Y ngửa đầu uống rượu. Khi uống hết, ném bình văng trên vách đá kia. Như thường lệ sau khi nhắm rượu xong rồi, y muốn ngồi xuống đất mà ngủ.

Ta nghe rõ ràng ý tứ của y, mừng rỡ nhảy lên. Mặc Chiêu đại nhân đúng là người tốt!

“Đại nhân thật cho em nghỉ phép?”

Vài tia ánh trăng ở rơi trên hang núi thành những đốm tròn, ta ở phía trên nhảy tới nhảy lui, nhảy một vòng, cảm giác như toàn thân khô nóng, tim đập mạnh.

“Cảm ơn đại nhân! Đêm nay em chạy đi luôn, tối mai sẽ về, tiện đường còn có thể đi trấn trên mua cho ngài rượu ngon, ngài muốn ăn bánh Trung thu chứ? Em... Mặc Chiêu đại nhân?”

Y bỗng nhiên chộp ta vào lòng bàn tay, nhiệt độ nóng rực như muốn nướng da lông ta vậy. Có chút khó chịu, bèn giẫy dụa lên.

Mặc Chiêu đại nhân vẫn cầm lấy ta, một tay khác xoa đầu ta dịu dàng, theo lỗ tai dờ xuống đuôi.

Ta hoảng hồn, run rẩy: “Mặc... Mặc Chiêu đại nhân?”

Mặc Chiêu đại nhân hí mắt lại nhìn ta, đắm chiêu nói, “Người động dục, vật nhỏ.”

5. Chương 5

Edit: Thỏ

Thỏ không dài đủ hai tấc, cũng là dã thú.

Ước chừng bởi vì yếu thể (cốt yếu tinh), thời kỳ động dục của ta so với mấy con thỏ bình thường khác chậm hơn rất nhiều. Mấy năm trước mẹ ta còn dẫn một con thỏ cái về, kết quả ta vẫn không động dục, cuối cùng đều là sống chết mặc bay.

Thời gian trôi qua, chính ta cũng quên một con thỏ sẽ có thời kỳ động dục.

Động dục, không phải ta sẽ trưởng thành làm Thỏ lớn sao?

Ta rất vui vẻ nói với Mặc Chiêu đại nhân: “Phát tình xong, em chính là Thỏ lớn, thừa đại nhân.”

Mặc Chiêu đại nhân: “...”

Thật kỳ quái, trong động không có thỏ cái, chỉ có một Mặc Chiêu đại nhân, ta càng thần không biết quỷ không hay mà phát hiện, ta chính là một cường hãn thỏ đực sao? Còn bây giờ ta hơi bó tay chút, nếu có thỏ cái, nàng sẽ nói cho ta biết động dục nên làm như thế nào...

Ta mở mắt nhìn về phía Mặc Chiêu đại nhân: “Đại nhân, rờng các ngài làm sao sinh em bé?”

Mặc Chiêu đại nhân im lặng hồi lâu, không biết có phải cảm giác của ta hay không, giọng nói y trở nên khàn khàn, so với ngày thường đều khác biệt. “...Hóa hình người.”

Thế mà là mệnh lệnh.

Ta bé ngoan biến thành người.

“Còn hóa quần áo làm chi.” Mặc Chiêu đại nhân mắt kiên nhẫn gầm một tiếng, đưa tay lôi kéo thắt lưng ta. Ta đối với thẩm mỹ đẹp xấu của nhân loại không có khái niệm gì, chỉ là trơn tuột thiếu lông sẽ làm ta bất an lắm, vì lẽ đó mỗi lần hóa hình người, ta đều sẽ biến ra quần áo.

Mặc Chiêu đại nhân cởi bỏ y phục khiến ta có cảm giác mình đang bị cạo lông, bước kế tiếp sẽ ném vào nồi nước đang đun sôi.

Ta sợ hãi, hét lên: “Đại nhân, ngài muốn ăn em hả?”

Mặc Chiêu đại nhân cởi quần ta, nhếch miệng cười tà: “Đúng vậy, thổ động dục là ngon lành nhất.” Tay phải y vòng trước eo ta, ôm chặt bụng dưới, đùi phải cũng cứng rắn chen vào giữa chân ta. Hai đầu gối dùng sức, ta cho rằng mình sắp bị mổ bụng, sợ hãi a một tiếng, đôi chân bị tách ra thật lớn, hoàn toàn bị giữ chặt.

Ta sợ đến hồn phi phách tán, khóc lóc cầu xin: “Không phát tình, tiểu nhân không phát nữa, tiểu nhân kìm nén, đại nhân đừng ăn em hu hu.”

“Đây là do người quyết định?” Thanh âm trầm thấp nặng nề của Mặc Chiêu đại nhân rơi vào trong tai, mang theo hương rượu quế hoa ấm áp lay động vài sợi tóc, ta theo bản năng chạy trốn nhưng đã bị ôm eo trở lại.

“Chạy cái gì, không dễ chịu sao?”

Ta có thể cảm thấy trong người tuôn ra những vui thích xa lạ trước đây chưa từng có, nhưng cũng nương theo vui thích mà dẫn đến những xúc cảm hư không.

“Không... Không phải khó chịu, là em...”

Ngón tay y trượt vào phía sau, đâm vào một nơi khó tin nổi, đôi mắt y đen như mực hàm chứa ý cười.

Ta thấy sâu trong cổ họng phát ra một âm thanh kỳ quái, cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không kiềm được.

“Mặc Chiêu đại nhân.” Ta cẩn thận ghé sát vào, giữa môi lưỡi y còn có hương thơm của rượu hoa quế.

Hơi thở y trở nên nặng nhọc, như là khuất phục dưới chân ta, hoặc đã say mới thỏa mãn thỉnh cầu này. Ta hé môi thở dốc một tiếng, hơi thở đều bị hương rượu và hương hoa quế đầy tràn.

Ta nhòe nước mắt nhìn Mặc Chiêu đại nhân, sau đó thiếp đi trong choáng váng và mệt mỏi.

Đại nhân nhìn qua... Thật không giống khổ sở như vậy. Thế thì tốt, thế thì tốt.

Chờ ngày mai ta về nhà đưa sắp nhỏ đến đây, ở trong hang rồng này sinh sống, cùng Mặc Chiêu đại nhân ở bên cạnh nhau, gắn bó lâu dài.

6. Chương 6

Edit: Thỏ

Mặc Chiêu đại nhân còn đang ngủ, ta nhìn gò má vừa yên tĩnh, đẹp đẽ lại ngoan ngoãn của y, cả người bỗng bình vui sướng như mây trời, hóa thành nguyên hình ở trên mặt y luyện tiếc cọ cọ. Gần đó là một chiếc chày đá bí ẩn (?), ta âu yếm đem Rồng đại nhân cẩn thận cuộn lại, hành lễ cũng không làm, thừa dịp ánh nắng ban mai rọi trên dãy núi đó, nhảy đi.

Ta nhẹ nhàng, gần như muốn bay lên, trên thực tế, quả thật ta đã bay lên rồi. Tập trung suy nghĩ mới phát hiện lần này sau khi biến hình, yêu đan vốn xám xịt nhỏ bé của ta đã hòa lẫn vào một sợi óng vàng giống như long tức, nó hơi xiết mạnh vào yêu đan nhưng không làm ta đau đớn hay mệt mỏi.

Ôi thần linh ơi, đây là đồ vật của Mặc Chiêu đại nhân!

Rất khó để bộc lộ cảm xúc của ta lúc đó, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót lại ngọt ngào, nước mắt nói tuôn là tuôn, không cách nào khiến ta ngừng nức nở. Cứ thế ta vừa chạy vừa khóc, lúc trở về hang thổ, cũng còn may. Một em trai, hai em gái vẫn còn nguyên, tuy chúng đã đói bụng đến mức bắt đầu cạp đất, nhưng cũng may biết nghe lời ta không ra ngoài chạy loạn.

Ta đem ba nhãi con bỏ vào tay nải, lại lên đỉnh núi tìm kiếm mẹ ta. Thấy bà và một con thỏ đực đang vui vẻ bên nhau, hiểu kính đưa một bó cỏ tiên, lúc quay lại hang đã là chạng vạng.

Ngày nay ta chẳng ăn gì, ngay cả nước cũng không hề uống, chỉ nhớ phải mau chóng về với Mặc Chiêu đại nhân đón trung thu. Ta cũng quên đêm trăng tròn là thời điểm dã thú kiếm ăn mạnh nhất.

Trên đường, một đám sói hoang chảy nước dãi đuổi theo, ngay lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, một con ảo ảnh Hắc Long từ trong cơ thể ta lao ra, dọa sói hoang bỏ chạy.

Ta vừa khóc vừa quay về.

Lảo đảo đi vào hang rồng, Mặc Chiêu đại nhân lười biếng ngồi ở vị trí y thích nhất, chỉ có chỗ đó mới có thể nhìn thấy một góc mặt trăng. Trông thấy ta, y khinh bỉ mà cười: “Long tức hộ thể còn chật vật như vậy? Có tiền đồ hay không?”

Ta thả mấy đứa em xuống cửa hang, rửa sạch sẽ móng vuốt và lông bằng nước, sau đó vội vàng nhào vào lồng ngực y. Em ta cũng học theo răm rắp, từng con từng con nhảy nhót trên người Mặc Chiêu đại nhân.

Ta nhìn không quen lắm nên đã nhặt bọn chúng xuống. “Đây là tướng công của anh trai, biết chưa? Tướng — công — chỉ có thể để một mình anh trai cọ cọ, hiểu chưa?”

Em trai, em gái không có linh trí, ta kiên nhẫn giải thích cho chúng nghe cái gì gọi là tướng công.

Mặc Chiêu đại nhân ôm rượu quế hoa thơm ngon, mỉm cười nhìn ta: “Tướng công hửm?”

Kỳ thực ta đối với từ này cũng là kiến thức nửa vời, có lần vô tình nghe tiểu nương tử loài người ở miếu Nguyệt Lão cầu nguyện: “Chỉ mong sánh cùng tướng công một đời một kiếp, bách niên giai lão”, đó cũng là tâm nguyện của ta.

Vì lẽ đó, Mặc Chiêu đại nhân là tướng công của A Quỳnh cũng không có gì không đúng.

Ta hơi ngượng nghịu gật đầu: “Dạ.”

Y vẫn cười, trong mắt phủ lên sương mù ướt lạnh: “A Quỳnh, người quá tự cho là thông minh.”

7. Chương 7

Edit: Thỏ

Tự cho là thông minh?

Ta hơi nghi hoặc một chút, hỏi: “Vì sao đại nhân nói như vậy? Vì em là thỏ sao?”

Mặc Chiêu đại nhân không ý kiến.

Khi đó ta vẫn chưa hiểu ánh nhìn chăm biến của y, chỉ đoán y nghĩ loài thỏ đa tình, không thể chân thành, toàn tâm toàn ý. Ta bèn nhảy xuống khỏi người Mặc Chiêu đại nhân, hóa thành hình người, dựa vào một bên đầu gối y, có chút sốt sắng ngẩng đầu nhìn lên: “Tuy rằng thỏ chúng em giao phối sinh sôi rất tùy tiện, nhưng A Quỳnh không hề giống.”

Y cong môi cười: “Không giống chỗ nào?”

Mấy con thỏ nhỏ đói bụng bám lấy gót chân ta, răng thỏ nhỏ bé gặm trên thịt da khiến ta vừa tê vừa ngứa, chợt cười rộ: “Em là A Quỳnh của đại nhân.”

Ta thuộc về đại nhân, một người duy nhất, duy nhất A Quỳnh.

Ta tự cho đó là thệ ước ghê gớm, nhưng không biết phàm là ước định phải có hai bên tâm ý tương đồng. Nếu xuất phát từ một bên chỉ có thể gọi là tâm nguyện.

Mặc Chiêu đại nhân nắm chặt gò má ta, khiến ta rướn eo lên đón môi mỏng của y hôn xuống.

Nụ hôn nhàn nhạt kia khiến ta mừng tượng đêm trước, cả nước vui vầy, cả người lại trở nên nóng bỏng. Tuy then kiếp nhưng cũng bạo dạn chủ động ôm lấy cổ của Mặc Chiêu đại nhân, nương theo hương thơm rượu hoa quế quanh quần nơi khoe môi y, ta vụng về vươn đầu lưỡi, muốn hôn sâu sắc nụ hôn này.

Nhưng y đẩy ta ra: “A Quỳnh, em là A Quỳnh của ta, vậy em có đồng ý vì ta làm bất cứ chuyện gì?”

Chúng ta gần kề như vậy, ta có thể nhìn thấy tròng mắt của y hàm chứa những gì xanh biếc đẹp đẽ quý giá nhất, bởi vì động tình mà ta lộ ra đôi tai đỏ ửng.

Trong mắt ngài chỉ có ta.

Tựa như chìm vào bụi cỏ linh lăng ngọt ngào tươi mát nhất, si mê gập đầu.

“Ta đồng ý.”

Trước đây ta cũng vì y làm việc, nhưng đều là mấy chuyện cỏn con, quét tước hang động, hoàn toàn không có trọng lượng gì. Cho nên ta tràn đầy phấn khởi, chờ y sai khiến ta chuyện thứ nhất – ‘bất cứ chuyện gì’ thôi.

Mặc Chiêu đại nhân nói: “Thương Long Linh cách tám trăm dặm hướng nam, có một con rắn tinh ngàn năm, em hãy mang nó tới.”

Mang tới?

Là muốn mời cổ nhân tới làm khách sao?

Chuyện này tuy không trọng lượng như tôi đặc biệt chờ mong, nhưng y đã nhờ, ta nào muốn làm y thất vọng. Ta vỗ ngực cam đoan, sau đó bố trí mấy đứa em sống ở hang bên cạnh có một đồng đồ ăn sung túc là bãi cỏ, bèn lên đường.

Chưa bao giờ đi xa như vậy, long đan của Mặc Chiêu đại nhân cũng đã dung hợp với yêu đan màu xám của ta, loại yêu quái dã thú tầm thường không dám bén mảng. Ta đi đường vô cùng an tâm, đi ngang qua thành trấn cũng cẩn thận che giấu khí tức, trên đường còn mua rượu ngon nhất và vài thứ đồ chơi.

Ròng rã bảy ngày, ta đến trước cửa hang của rắn.

Rắn tinh ngàn năm đương nhiên không giống yêu tinh nhãi nhép như ta, thiên tư tuyệt sắc, đôi mắt vô cùng phong lưu, xinh đẹp, không hề có yêu khí tầm thường. Nói là rắn tinh nhưng lại nhẹ nhàng giống Trích tiên vậy.

Ta nói rõ ý đồ, hần cười khê: “Ác Long kia bị nhốt còn không an phận, mời ta đến làm gì?”

Ta thành khẩn nói: “Mặc Chiêu đại nhân sống không thấy ánh mặt trời nhiều năm, hoặc do nhớ nhung bạn cũ, muốn mời tiên bối đến trò chuyện.”

Rắn đại tiên nhượng đôi lông mày xinh đẹp tuyệt trần: “Hần xưng ta là bạn cũ?”

Kỳ thực Mặc Chiêu đại nhân không nói, ta tự đoán thôi.

“Đương nhiên không phải, ta nha... Không phải bạn cũ hần, là tình nhân cũ thôi.” Không biết rắn tinh tu luyện thể nào, đôi mắt dường như trong veo như nước, nụ cười trên môi mang phong tình vạn chủng. Quả thực, quả thực khiến ta dâng lên mặt cảm, tự ti.

Ta không dám nhìn nữa, chỉ rừ lông mày nhìn dưới đất, ngón tay túm góc áo. Nghĩ tới Mặc Chiêu đại nhân tựa vào vách đá lạnh lẽo uống rượu, ngay cả trăng tròn vẹn nguyên cũng không thể thấy, nhưng y ở nơi đó vẫn chờ.

Y vẫn là Ròng thôi...

“Tuy rằng Mặc Chiêu đại nhân không nói ra, nhưng ta biết ngài rất cô quạnh.”

Rắn tinh đưa tay chống cằm, ngẫm nghĩ, đánh giá: “Người yêu hần?”

Ta đỏ mặt, “Ừm.”

“Nếu giữa ta và hần có một đoạn tình cảm, người cũng hi vọng ta đến ư?”

Ta lắc đầu một cái, lại gật đầu: “Người đến chắc hẳn ngài sẽ không quan tâm ta, nhưng ngài sẽ hài lòng, ta hi vọng Mặc Chiêu đại nhân có thể hài lòng một chút.”

Con người đen tuyền, thâm thúy của rắn tinh lóe lên ánh sáng: “Được rồi tiểu tử, nhìn người đáng yêu như thế, ta đi với người.”

Hắn đúng là yêu quái tốt.

Trưởng thành xinh đẹp, tâm địa thiện lương, lúc bay trên trời còn để ta trong tay áo, không bị gió thổi. Khi ta đi mất hẳn bảy ngày, lúc ta về chỉ tồn một nén nhang. Kia là Thương Long linh.

Lòng ta có ước ao, trước lúc đi vào cửa hang còn nói với hắn rằng: “Một ngày nào đó ta sẽ tu luyện thành đại yêu quái giống người.”

“Người tên gì?”

“A Quỳnh.”

Hắn cười gật đầu, không còn ai dịu dàng hơn hắn: “A Quỳnh, sẽ được.”

Hắn là một yêu quái tốt, tốt đến gọi người ghen tỵ cũng không thể. Như vậy mới xứng đôi với Mặc Chiêu đại nhân.

Đây mới là hàm ý của tự cho rằng thông minh nhỉ?

Nhận ra được điều này ta liền biến trở về nguyên hình, quay về hang thở chen chúc cùng mấy đứa thỏ con.

Ngủ đi, ngủ đi, A Quỳnh. Ngủ rồi không khổ sở.

Nhưng ta không biết, ngày hôm sau trời Thương Long linh vẫn xanh, nước biếc vẫn là nước biếc, nhưng thỏ trắng không là con thỏ trắng ngày nào.

8. Chương 8

Edit: Thỏ

Ta mơ một giấc mơ.

Một đám thỏ con hồi sữa ngủ trên bụng ấm áp, nằm sát ngoài rìa là con nhỏ nhất. Thân thể nó yếu ớt, không giành được sữa. Nó thoi thóp thở, mẹ nó liền lấy một chút đồ ăn bên trong đồng cỏ, muốn cho nó ăn. Thỏ nhỏ đói bụng cùng cực, mắt đều díp lại, nó chậm chạp nhai nát cỏ, trong cỏ kia có một viên màu vàng to bằng hạt mè, nó cũng bắt giác nuốt vào.

Thật ra nó chính là ta.

Làm sao ta trở thành một yêu quái, ta chỉ huyễn hoặc nhớ rằng, trước khi chết đói ta đã nuốt tiên đan, trong cơ thể ta liền thăng một chút khí hải, bên trong hình thành một viên đan nhỏ xíu.

Ta ngồi mát xơi bát vàng, ngẫm nhiên trở thành một con thỏ tinh.

Đương nhiên, khi ta biết mình là yêu quái cũng là chuyện rất lâu về sau.

Con thỏ trong mơ ăn một ít nước cỏ, tựa như có sức lực, chen tách vào đám anh chị em cường tráng, cuối cùng cũng cướp được núm vú, hài lòng uống no rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ. Ta nhận ra mình là con thỏ nhỏ, cọ cọ vào lông của mẹ, để ta có cảm giác vui vẻ, an toàn. Thế gian hồng mềm mười dặm chỉ là mưa gió phiêu diêu, ta chỉ là một con thỏ bé.

Nếu như thời khắc này không tỉnh lại, thì tốt rồi.

Nếu như không biến thành yêu quái, thì tốt rồi.

Cảnh tượng đột nhiên biến ảo, ta thấy mình trong hình dáng con người, mờ mịt đứng trong hồng trần vông. Một ai đứng ở cây hoa quế, gió đêm ướp hương hoa thơm nồng, lưu luyến mà vờn nhẹ góc áo và dây buộc tóc của y. Tóc y bạc như thấm đẫm ánh trăng, sâu trong con người vừa yêu đã vừa long lanh xanh biếc – là màu sắc ta thổn thức nhớ thương.

Y gọi ta: “Đến đây, A Quỳnh.”

Ta tràn ngập vui mừng đi về phía y, từng bước từng bước, nhưng cuối cùng chậm chân, dừng lại.

“Làm sao?” Mặc Chiêu đại nhân hỏi.

Ta lắc đầu, “Sẽ đau.”

Mặc Chiêu đại nhân rất nghi hoặc: “A Quỳnh, không phải em mến ta ư? Vì sao dừng?”

“Tìm lợi tránh hại là bản năng của thú.” Ta che con tim đón đau, giải thích. “Ta không thể gần thêm đâu.”

Ngài là cỏ độc ngọt ngào, tốt tươi như thế. Nhưng sẽ mang ta đến cõi chết đầy bi thương.

Thỏ là động vật yếu đuối cỡ nào, đau đến tận cùng, và đã chết.

Lúc ta tỉnh lại, ánh trăng rơi trên cỏ xanh, mấy con thỏ nhỏ nằm sấp trên lồng ngực ta, mở to đôi mắt tròn xoe ngắm nhìn. Xem ra lúc ngủ ta hóa thành hình người.

Ta ôm con thỏ ngồi dậy, nhìn về một bên cửa hang thâm sâu. Ta đã ngủ bao lâu, rắn tỉnh kia đi rồi?

Ta muốn vào xem, nhưng sợ rắn tỉnh chưa đi, tùy tiện bước vào sẽ quấy rầy bọn họ.

Bọn họ đang làm gì... Sẽ bị ta quấy rối?

Ta biết mình không nên nghĩ nữa, nhưng vẫn không thể ngăn được bản thân. Mặc Chiêu đại nhân sẽ xoa đầu hẩn như xoa đầu ta ư? Hẩn lớn lên đẹp đẽ và phong tình như vậy.

Mặc Chiêu đại nhân...

Nếu hài lòng, y sẽ mỉm cười như lúc xưa.

Lúc ta giật mình, đã thấy mình đứng trước cửa động. Trong không khí phảng phất mùi máu tanh lạnh lẽo, là mùi của rắn tỉnh đẹp đẽ kia.

Ta động dục thì cũng cùng Mặc Chiêu đại nhân... Tuy ý thức mê man, lại là lần đầu tiên nhưng y vô cùng sắc sảo, cũng không thô bạo. Đừng nói bị thương, ngay cả đau đớn ta đều không cảm thấy.

Chẳng lẽ biệt ly gặp lại, tình không kìm nổi...

Mang theo cay đắng, ta nén thở đi vào trong.

Ta không thấy áo quần tán loạn, trên giường bóng người quần quýt cũng không, thậm chí ngay cả âm thanh cũng đều không có. Toàn bộ hang lạnh lẽo, cũng chẳng thấy rắn tỉnh, ngay cả Mặc Chiêu đại nhân cũng đâu mất.

“Mặc Chiêu đại nhân, A Quỳnh vào đây.” Ta có phần sợ hãi, nhẹ nhàng kêu.

Kết quả giẫm lên một vật mềm, cúi đầu nhìn xuống.

Đó là một cái đuôi rắn bự.

Vết cắn chính tề, máu đỏ tanh hôi nhuộm cùng một chỗ.

Ta sợ đến hồn phi phách tán, ngay cả dũng khí gào thét cũng không, xoay người liền muốn chạy, lại bị một người che mắt, ôm vào trong lòng. Ta sợ đến run run một cái, định giả chết theo bản năng.

“Sợ đến thò tai ra?”

Âm thanh của Mặc Chiêu đại nhân vang lên bên tai, tiếng nói trầm thấp, hình như có ý cười.

“Không có tiền đồ con thỏ nhỏ.”

9. Chương 9

Edit: Thỏ

Ta thực tình bị dọa sợ, chỉ muốn cuộn tròn nho nhỏ trong lồng ngực Mặc Chiêu đại nhân. Tuy nhiên y không cho ta chui vào trong cổ áo, ngón tay y điểm ở giữa tim, long tức bên trong yêu đan liền dễ dàng phong ấn năng lực biến ảo về nguyên hình.

Chung quanh không thể ẩn thân, nhưng vòng tay mạnh mẽ, ấm áp của Mặc Chiêu đại nhân đã khiến ta thôi lo sợ. Ta nằm trong ngực y, trọng lượng cơ thể đều dựa vào cánh tay nam nhân ôm trên eo mình. Ta nơm nớp lo sợ, hỏi: “Đại... Đại nhân, đó là cái chi?”

Y ôm ta đi đến một hang khác, trả lời qua loa: “Là cái chi, là đuôi rắn.”

Ta đương nhiên biết đó là đuôi rắn, cảm thấy móng mình rơi xuống một nơi mềm mại, ta thôi túm lấy y phục của Mặc Chiêu đại nhân, cánh tay muốn chống xuống bên dưới.

“Cái vị rắn tinh...” Yêu quái tiên sinh đâu?

Không ai nói chuyện, ta liền bị bóng đen bao trùm.

Mặc Chiêu đại nhân đặt ta xuống cũng không hề rời đi, ngược lại buông thân mình cùng ngã xuống, đầu tựa trên ngực phải ta, mái tóc mềm mại của y cọ nhẹ trên cằm.

Ta nằm... trên giường ư? Đại khái lúc đi vào, Mặc Chiêu đại nhân tiện tay biến ảo.

Nói thật là, rất nặng.

Nhưng so với nặng, trái tim ta đã đập nhanh đến mức ta không thể chịu đựng rồi.

Y bị con tim không vâng lời của ta quấy rối, bèn miễn cưỡng quay đầu nhìn ta, khóe môi mang theo ý cười, còn có chút trẻ con đắc ý, thứ xanh biếc sáng ngời trong hang động vốn tối tăm – như soi rọi lòng ta vậy.

Y nói: “A Quỳnh, khê thôi.”

Vì thế tim ta càng đập mạnh.

“Thật xin lỗi, em...”

“Thế là ổn.”

Mặc Chiêu đại nhân liền nghiêng thân thể, ôm ta quay một vòng, mặt đối mặt với ta, nhắm mắt lại. Khóe môi giật giật, hơi thở phả trên gương mặt ta, mềm dịu hôn môi một cái.

“A Quỳnh, ta ngủ một chút, em phải ngoan.”

Ta chờ người không dám cự quậy, chỉ nhìn đáng vẻ yên lặng ngủ say của y.

Y ngủ bao lâu, ta nhìn bấy lâu.

Trong mơ, y nói, “A Quỳnh, lại đây.”

Bởi vì bản năng ưa lợi tránh hại nên ta hoảng hốt không dám tới gần.

Nhưng hiện tại y chỉ như thế, dường như rất mỏi mệt, gờ xuống tâm lý đề phòng, lười nhác nhìn ta. Rồi y gọi: “A Quỳnh.” Cho dù vạn kiếp bất phục cũng nén đau đớn nhích lại gần y.

Sao có thể để y biến thành ánh trăng đó?

Quả nhiên ta vô cùng yêu thích Mặc Chiêu đại nhân.

10. Chương 10

Edit: Thỏ

Mặc Chiêu đại nhân không ngủ quá lâu, y tỉnh rất chóng. Lúc mở mắt có một cảm giác sắc nhọn lóe lên, ta còn chưa kịp lên tiếng đã bị y ném lăn ra đất.

Lăn trên đất hai vòng y mới nhớ đó là ta, vì vậy vội vã kéo ta lên đùi. Toàn bộ quá trình ta còn chưa kịp phản ứng, cũng chẳng cảm thấy đau.

Lúc Mặc Chiêu đại nhân hỏi ta có bị thương chỗ nào, thoát cái mới biết mùi oan uổng. Có điều ta chỉ lộn mèo một cái, cũng không quá nghiêm trọng để làm nũng y.

“Đại nhân, em bình thường, nhưng rắn tinh kia đâu?”

Ta trần trọc chuyện này cả đêm không ngủ, định bụng chờ Mặc Chiêu đại nhân tỉnh rồi hỏi y. Da dẻ y dường như phản chiếu ánh sáng, cong môi đỏ thắm cười, tâm trạng vô cùng tốt.

“Đoạn Trường Uyên nói với bản tôn, em nói bản tôn ở đây cô quạnh, muốn trò chuyện với bạn xưa?”

Ta ngồi trên đùi y, nương tựa rất gần. Cánh tay y nhốt ta, không còn đường trốn. Ta cũng không thể làm gì hơn ngoài nhắm mắt, gật đầu.

Ngông cuồng suy đoán ý của đại nhân, để tình nhân cũ của y làm mất đi mặt mũi, e là đại nhân giận quá hóa then đuổi hẳn ra ngoài. Thế nhưng y chỉ nựng nựng má ta: “Đoạn Trường Uyên kia từng vong ân phụ nghĩa, đồ đệ hai mang, e là hận bản tôn cực điểm. Nghe lời này của A Quỳnh, nghĩ rằng bản tôn là rồng mắc cạn yếu thế, xin tha với hẳn nên không khởi đến đây điều vô dương oai.”

Ta nhớ lại rắn tinh đáng dấp giống như ‘Trích tiên’, khó mà tin nổi. “Nhưng... Hẳn rất ưa nhìn, ta cho rằng...” Đại nhân yêu thích hẳn.

Trong lòng ta nảy sinh vui sướng, nhưng vui cười trên sự đau khổ người khác cũng không nên. Tuy ta là yêu, không cần tuân theo đạo nghĩa loài người, nhưng tóm lại không muốn làm con thỏ xấu. Ta chỉ lén lút vui vẻ, vui đến mức gò má nóng nóng, cúi đầu.

Mặc Chiêu đại nhân nâng cằm ta lên, buộc ta phải nhìn thẳng y, khóe môi vẫn chứa ý cười. “A Quỳnh cho rằng gì vậy?”

Tâm tư nhỏ nhen của ta rõ ràng bị y nhìn thấu.

“Cho rằng hẳn là một yêu quái tốt.”

Đại nhân ôm ta cười vang: “Yêu quái tốt? Nếu hẳn không tàn nhẫn tu luyện bằng máu người, cũng không vì lòng tham muốn đoạt long đan của bản tôn. Tiếc thay, hẳn bị đáng dấp lương thiện của em lừa, mang theo tà ý đến hang ta. Đó là tự tìm đường chết.”

Tự tìm đường chết???

Ta như bị sét đánh, “Vì lẽ đó phần đuôi rắn kia...”

Mặc Chiêu đại nhân gật gật đầu, “Bản tôn để lại một phần, không phải A Quỳnh muốn thả nhà em thôi bị xơi tái? Ăn thịt rắn tinh ngàn năm, tuy không tự thành yêu đan nhưng cũng có thể khai thông linh trí, kéo dài tuổi thọ.”

Chẳng biết vì sao y nghiêng đầu, vành tai nhọn trở nên đỏ ửng. “Khụ, bản tôn cũng không phải đặc biệt giữ lại cho em, chỉ là ăn không vô.”

Ta không nghe rõ y đang nói gì, ta cố ngăn một trận buồn nôn cuộn trào trong bao tử, nhưng không được.

Ta ọe một tiếng, nôn ra ngoài.

11. Chương 11

Edit: Thỏ

Nôn hay không nôn trên người Mặc Chiêu đại nhân, ta không nhớ rõ lắm.

Ta bệnh nặng một hồi, tự thân trải nghiệm sự thật về loài thỏ có thể yếu đuối đến mức nào.

“Ta không phải bạn cũ của y, là tình nhân cũ đấy.”

Lúc rắn tỉnh nói thế, đôi mắt cong cong, môi anh đào nở nụ cười, ở dưới cây liễu gió mát phong tình vạn chủng quay đầu lại.

Nếu là đóng kịch, cần gì diễn cho một tiểu yêu ta nhìn. Nếu chỉ là ham muốn long đản, cần gì phải nghe lời ta, trực tiếp đập mây bay tới. Nếu là điều vô gương oai, là tiểu nhân bỏ đá xuống giếng, cần gì phải dư thừa hỏi tên của ta.

Ta đổ kị hấn chính vì sắc đẹp, lúc hấn nhắc tới Mặc Chiêu đại nhân thì mắt dài xám tro lóe lên tia sáng, đủ để cùng Mặc Chiêu đại nhân sánh đôi.

Ta nghĩ sai rồi.

Mặc Chiêu đại nhân căn bản sẽ không hiểu.

Hắn vì lời nói chân thực của một con thỏ tinh, đến thăm nhân tình cũ, nhưng trở thành bộ hài cốt bị sập bẫy. Trước khi chết, hắn rất tuyệt vọng đi.

Ta ngủ ở cửa hang nhưng một tiếng kêu cứu đều không nghe. Hoặc là hắn biết được Mặc Chiêu đại nhân có mưu kế riêng, nhưng hắn vẫn đến.

Ta cũng không hiểu.

Ta tự cho mình mới sa chân vào tình trường đã là cay đắng, khổ đau, hóa ra chỉ như gió lửa qua.

Yêu một người không thể yêu, rắn tỉnh ngàn năm đều là kết cục như thế.

Còn ta thì sao?

Vấn đề này không thể hỏi Mặc Chiêu đại nhân, cũng chưa bao giờ có thể hỏi dò ngài như bạn bè thân hữu. Ta chỉ nuốt trong lòng nghiền ngẫm, dần dần tiêu hóa thành một dây ngăn cách vô hình.

Cơ thể ta đã tốt hơn sau ba ngày, đuôi rắn giống như bị vứt bỏ ngoài kia, lúc ta nhìn thấy không biết con dã thú nào đã gặm cắn hơn phân nửa. Ta bọc xà cốt lại, chôn dưới chân núi Thương Long linh.

Nhân loại thường kêu mỡ yên mả đẹp, không biết điều đó có phù hợp để nói với yêu tinh. Nếu một ngày ta chết đi như hắn, hi vọng ai đó đem ta chôn ở chỗ này.

Đôi mắt bình yên phẳng lặng, ngẩng đầu có thể thấy ánh trăng.

Yêu hận tuần hoàn, cũng chỉ thế thôi.

Sau khi Mặc Chiêu đại nhân nói muốn bế quan tu luyện, ta cùng mấy đứa em có thể ở lại chỗ này, cũng có thể đi đâu tùy ý. Ta mang long tức của y, dấu đi đâu cũng rất an toàn.

“Vâng, đại nhân.” Ta vâng lời, đáp ứng.

“A Quỳnh, việc này em có công. Chờ bản tôn xuất quan, em có thể yêu cầu một chuyện.” Dứt lời, bóng lưng y liền biến mất sau vách đá – nơi mà ta không thể nào đặt chân tới.

Ta quét dọn sạch sẽ rong rêu trong hang, cất trữ đầy rượu ngon, gói em thơ vào tay nải, trở lại quê nhà. Trên đường đi bọn chúng nói tiếng người làm ta sợ gần chết.

“Thịt rắn kia các ngươi cũng ăn.”

“Đại nhân cho chúng ta ăn.” Thỏ em giải thích.

Làm khó y vẫn nhớ đến chuyện này, cũng không biết ta nên hài lòng hay khổ sở.

Thỏ em nói líu ra líu ríu: “Anh ơi, chúng ta sẽ rời khỏi hang của Mặc Chiêu đại nhân sao?”

“Nơi đó cỏ ăn ngon tuyệt.”

“Chúng em sẽ giống anh, biến thành hình người?”

“Có thể dạo chơi ở thôn trang nhân loại?”

Ta thực sự khó trả lời.

“Tuy các em có linh trí, nhưng cũng không phải là yêu.” Ta giải thích. “Không thể đến chốn nhân gian chơi, loài người sẽ sợ, sau đó đánh chết chúng ta.”

Bọn nhỏ tò mò, hỏi vì sao chúng không phải là yêu quái, làm thế nào mới có thể trở thành yêu quái. Có một con trong đó nói với ta: “Anh à, giờ chúng em không còn là thỏ con bình thường nữa, anh đặt tên cho chúng em đi.”

Hai con khác lập tức hòa theo.

Ta nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ nhớ tới câu nói của Mặc Chiêu đại nhân liên quan đến ta rằng: “Thỏ trắng cô đơn, đông bên tây cố.”

Nghĩ ‘đông bên tây cố’ vừa tròn bốn chữ, cũng là cơ duyên của y, ta bèn đem bốn chữ này tặng cho bọn nhỏ.

Dù không hiểu hàm nghĩa của cụm từ trên nhưng chúng vẫn nhảy nhót vui mừng. Đặt tên đối với động vật mà nói, đó là niềm vui lớn. Điều này biểu trưng cho trí óc, bởi vì cái tên này khiến chúng khác nhau so với đồng loại, có vẻ cao quý và thông minh hơn.

Khi đó tâm trạng ta cũng thế này.

Nghĩ đến đây, bản khoản trong lòng ta đối với y, cả sự thù hận nồng nặc kia – bỗng tan thành mây khói.

Ta và rắn tinh chẳng giống nhau.

Hắn họ Đoàn.

Ta họ Mặc.

12. Chương 12

Edit: Thỏ

Lần trước về nhà, mẹ ta đang lúc mang thai. Lần này về đã thấy bà hạ sinh rất nhiều bé thỏ.

Thỏ đực không biết tung tích, đương nhiên lần nào cũng vậy.

Vừa sinh xong, mẹ ta hết sức yếu ớt, nhưng cũng không bài xích khi ta đến gần. Tuổi của bà vượt xa những con thỏ thường dân, thậm chí loài người. Ta sống bao lâu, mẹ ta sống bấy lâu. Mặc dù như thế bà vẫn là loài thỏ, sống theo vòng tuần hoàn tự nhiên, không ngừng động dục, không ngừng sinh con, cung cấp đồ ăn cho dã thú lân cận.

“Mẹ, đừng sinh nữa, cực quá rồi.”

Nhưng mẹ không hiểu đâu.

Ta đặt bà nằm trên đẩu gối, cắn ngón tay, dứt máu cho bà. Không biết nguyên nhân là chi, bà không uống.

“Không uống sẽ chết, mở miệng.” Ta thì thảo mời gọi, nhưng bà vẫn không hé miệng ra.

Đông bên tây cô thấy cảnh tượng này, kinh ngạc hỏi: “Mẹ sống lâu như thế là do uống máu anh sao?”

Đông rất khó ngờ: “Anh trai, vì sao anh chôn thịt rắn đi? Nếu anh đem về, người một nhà chúng ta sẽ biến thành yêu quái.”

Sớm đã nói không thể thành yêu quái, làm yêu quái nào giản đơn như vậy?

Cổ không ưa nói chuyện nhưng nó rất thông minh. Nó nhìn đầu ngón tay ta: “Anh chỉ cho mẹ mình uống máu?”

Ta sững sờ.

Lời này như đang nhắc tới những con kia. Tây hỏi tiếp: “Nếu anh cũng cho mấy anh chị em khác uống máu, có phải bọn họ sẽ không chết không?”

“Vì sao anh trơ mắt nhìn họ lia đời?”

Ta hổ thẹn, lắc đầu nói: “Máu anh cho không đủ.”

Cổ nói: “Em nhớ nguyên do anh khởi hành đến Thương Long lĩnh để tìm long đan luyện khí hóa tinh, giúp yêu hóa hình. Anh cũng đã giao phối với đại nhân, nay mượn tạm long đan để thỏ bọn em đều trở thành yêu quái, người một nhà chúng mình sẽ chẳng bao giờ bị ăn nữa.”

Tây là thỏ cái, nàng cũng nhảy lên đầu gối ta, bảo rằng: “Đúng ạ, anh trai đi tìm rồng cũng không phải vì thứ này ư?”

Đông rất vui, nhảy nhót hai lần: “Đại nhân nói anh có công giúp ngài dụ rắn tinh đến đây, ngài sẽ đáp ứng anh một chuyện. Hay anh mượn ngài long đan đi?”

Ngàn năm tu hành, một thân đều là vật sống. Em trai, em gái có thể khôn khéo như vậy, làm ta càng lộ rõ mình là một anh trai ngu dốt hơn.

Cũng không biết tốt hay là xấu...

Ta không khỏi âu sầu.

13. Chương 13

Edit: Thỏ

Máu chốt là mẹ ta còn có thể chống đỡ đến lúc Mặc Chiêu đại nhân xuất quan hay không. Ta rưới máu lên cổ tiên, nhưng thậm chí cả cổ mẹ cũng không ăn nổi.

Giờ ta cảm thấy hối hận khi đã chôn đuôi rắn. Ta là yêu quái, cần gì phải học theo đạo nghĩa của nhân loại kia. Không biết nếu đào thịt lên còn ăn được hay chẳng?

Tốc độ suy yếu của mẹ ta không cho phép ta nghĩ quá nhiều.

Ta vội vã chạy về Thương Long lĩnh, tất nhiên Mặc Chiêu đại nhân sẽ không xuất quan nhanh như thế, mà tiểu nắm mồ bị dã thú đào lên vô cùng thâm hiểm, ngay cả xương cũng không thừa.

Lần đầu ta gặp Mặc Chiêu đại nhân, y nhắm nghiền mắt, trên người mọc đầy râu xanh cỏ dại, như đã chết đi.

Giờ y cũng ngủ say, thân rồng sạch sẽ, vậy hiện lên ánh sáng.

Ánh sáng tỏa ra từ châu đan trắng ngà trên vầng trán.

Đây chính là long đan?

Hang động có kết giới nhưng không nhằm vào ta, ta có thể thuận lợi đi vào.

Ta không biết rằng tu luyện thế nào, nhưng lúc ta nhảy đến trước mặt y, y liền tỉnh lại, ta còn cho rằng y đã ngủ mê.

“Mặc Chiêu đại nhân? Mặc Chiêu đại nhân?”

Lần này y không tỉnh giấc.

Ta nhìn long đan...

[A Quỳnh, việc này em có công. Chờ bản tôn xuất quan, em có thể yêu cầu ta một chuyện.]

Hết sức khẩn cấp, ta muốn mượn dùng long đan một lần, cứu lấy tính mạng mẹ ta.

Nếu như Mặc Chiêu đại nhân tức giận...

Không kịp nghĩ nhiều như thế!

Được câu hứa hẹn này, ta đưa tay cầm lấy long đan; sau đó thấp thỏm lo âu, chớp nhoáng hướng ra cửa hang, chạy.

Y đã tỉnh chưa?

Ta chợt dạ quay đầu, thoáng trông thấy...

Tĩnh táo, lạnh lùng, xanh biếc con người.

“Bản tôn cho rằng, em và những yêu quái kia... Không giống.”

“...”

“A Quỳnh, lại đây.” Mặc Chiêu đại nhân đứng tại chỗ gọi tên ta, y không biến thành hình người, ta càng không nhìn thấu suy nghĩ của y.

Ta từng nói, chỉ cần ngài gọi ta, cho dù vạn kiếp bất phục, ta cũng sẽ đến bên cạnh ngài.

Nhưng lần này không thể.

Ta ở cửa hang quỳ xuống với y, dập đầu, cầu khẩn nói. “Đại nhân, A Quỳnh chỉ xin ngài một chuyện. Sau một ngày, em liền trả long châu.”

“Lời nói dối này, mấy ngàn năm bản tôn đã nghe không biết bao nhiêu.” Ngữ khí y trở nên sắc bén, châm chọc. “Nếu như ai cũng mượn, không biết bản tôn đã chết bao nhiêu lần.”

“...”

“A Quỳnh, trước khi bản tôn chưa kịp giết em, đem nội đan trở lại...”

Ta run rẩy.

Nội đan nóng rực trong lòng bàn tay, là tính mạng của mẹ ta, là thứ ta khổ sở tu luyện nhiều năm như thế. Cho dù đổ máu cũng phải duy trì huyết mạch thân nhân.

Ta lao đi trong gió.

Vẫn chạy vẫn chạy, mãi đến khi gió thốc ta lên, ném ta vào vầng mây bông bồng, đưa ta về hang nhỏ.

Khí hải của ta vô cùng trầm ổn.

Ta cướp đi long đan của đại nhân.

Ta còn sống.

Trong lòng ta thầm thề ước, đợi khi mẹ ta khỏe rồi, ta liền đem long châu trả lại. Mặc Chiêu đại nhân muốn giết ta cũng được, ăn ta cũng chẳng sao, muốn ta làm trâu làm ngựa cả đời, ta đều cam nguyện.

Long đan trắng ngà, quả nhiên thánh phẩm. Ta đem nó đặt bên cạnh mẹ ta, nó tự động rơi trên trán bà, chỉ trong chớp lát bà đã mở mắt.

Bà không chỉ mở mắt mà còn nói một câu: “Đủ rồi.”

Ta kinh ngạc kêu lên: “Mẹ?”

Thanh âm vĩnh viễn không bao giờ được đáp lại nay đã có hồi âm.

“Nhãi con.”

Đôi mắt mẹ đỏ bừng, hàng mi tuôn nước mắt.

“Người buông tha ta đi.”

Bà để lại nhân gian vừa tròn ba câu. Tiếp theo bà nhắm mắt nhảy lên, đâm đầu vào thân cây bên cạnh.

Long đan có thể luyện khí hóa tinh, trợ yêu hóa Hình, nhưng không thể chuyển chết thành sống.

14. Chương 14

Edit: Thỏ

Ta còn chưa kịp phản ứng, biến cố lần nữa xảy ra.

Một bóng trắng vụt lóe lên, muốn đem long đan nuốt.

Là Đông!

“Không thể!” Ta hét lên, vung tay đoạt lấy long đan.

Cổ tay đau đớn một hồi, Tây cắn ta.

Này là con thỏ cái đáng yêu, tuy hàm răng không sắc bén nhưng cũng đâm thủng thịt ta rồi.

Ta khiếp sợ và đau đớn, ba con thỏ giống như bị điên cướp đoạt long đan. Ta chưa hề biết rằng thỏ có thể cắn chết đồng loại.

Mùi địa ngục lan tràn trong nháy mắt.

Cuối cùng chỉ còn hai con sống sót.

Kẻ thắng lợi sau cùng, là Cố. Ta trở mắt nhìn long đan bị nó nuốt vào bụng.

Ta lấy gì trả lại cho y? Lúc đó trong đầu ta chỉ quẩn quanh một suy nghĩ.

“Vì sao? Vì sao?” Ta đưa cánh tay đầy máu muốn sờ lên... xác thỏ chết không nhắm mắt.

“Ưu lợi tránh hại là bản năng của thỏ, ai sẽ dễ dàng bỏ qua báu vật này?” Nó khinh bỉ nhìn ta. “Cũng chỉ có anh, anh trai ngốc.”

Ta lắc đầu, “Không thể.”

“Cái gì?”

“Không phải của chúng ta, đừng thêm khát.” Ta chìa tay, “Mau phun trả long đan.”

“Không thể? Anh nói lời này không cảm thấy buồn cười? Yêu đan trong cơ thể anh là do anh tu luyện? Thân hình nó dần dần chuyển hóa, ánh bạc dập dờn, hai mắt màu xanh, khóe môi treo lên nụ cười buốt giá, đó là...”

Dáng dấp của Đoạn Trường Uyên.

Rắn tinh thật đã chết rồi, hài cốt cũng được ta vùi dưới chân Thương Long linh.

Đối diện với ta là kẻ do ta khai thông linh trí, tàn sát lẫn nhau giành lấy yêu đan – em trai của mình.

Chỉ một lý giải duy nhất, kia không phải long đan. Là ta sót ruột nên quên, long tức đại nhân đều thuần khiết màu vàng, sao là trắng ngà được?

[Bản tôn cho rằng, em và những yêu quái kia... Không giống.]

À phải, long đan là thứ đồ gì, nào để ta dễ dàng đánh cắp.

Mặc Chiêu đại nhân muốn ta trả nội đan, vốn chỉ là một câu dò hỏi.

[Nếu như ai cũng mượn, không biết bản tôn đã chết bao nhiêu lần.]

Thậm chí y đã nhắc nhở ta; không có long châu, y sẽ chết.

Ta có lớn mà không có khôn, sinh ra cũng uống phí rồi.

Làm trái mệnh trời, vì muốn níu kéo tính mạng mẹ ta mà dày vò bà trăm năm đằng đẳng. Vì lợi ích cá nhân đã phụ lòng tin của Mặc Chiêu đại nhân, khai thông linh trí cho mấy đứa em, nhưng không dạy dỗ chúng đâu là sai, đâu là đúng.

Mi làm cái gì đây, A Quỳnh?

Mi chỉ là một yêu tinh, mi còn có khả năng làm đúng?

15. Chương 15

Edit: Thổ

Cổ cũng từng thấy dáng dấp của rắn tinh, biết mình bị lừa nên tức giận bóp lấy cổ ta.

“Đây vốn không phải long đan! Anh muốn giữ làm của riêng phỏng!” Nó có được nội đan rắn tinh, tu vi thăng bậc, liếc mắt đã có thể nhìn ra nội đan ta cất giấu một sợi long tức, nhưng cũng không thể nhìn ra hoàn toàn. Nó phần nộ nghĩ vì sao chưa chiếm được long đan.

Nó bóp cổ muốn đoạt long đan từ ta.

Ta cười lạnh một tiếng, “Mơ đi.”

Ta không giãy dụa, mặc kệ nó siết chặt mình. Trước mắt trở nên mơ hồ, hơi thở cũng dần ngưng trệ.

Chết rồi cũng tốt.

Đáng tiếc không ai chịu đem ta chôn dưới chân núi Thương Long linh, không biết hồn phách ngốc nghếch có thể bay tới chỗ Mặc Chiêu đại nhân, báo mộng y một câu xin lỗi không.

Cổ chợt hét thảm một tiếng, không khí lần nữa tràn vào xoang mũi. Ta ho kịch liệt, dụi mắt, chỉ thấy một bóng rờn quen thuộc màu vàng, khí thể cửu thiên vạn cổ Cổ ném đi. Tuy chỉ là long ảnh nhưng có thể đề lên khiến Cổ bó tay chịu trời.

Đủ để thấy được chân thân bá đạo.

Đám người ở Hạnh Hoa thôn, Thương Long linh luôn nói nơi kia phong ẩn một Ác Long chuyên giết hại dân làng.

[Đây là long tức có thể giúp người đẩy lùi thiên địch, nhưng nếu người không nghe lời, bên ngoài ngàn dặm ta cũng có thể bóp nát nội đan của người.]

Ác ôn như thế, nhưng lúc nguy hiểm tính mạng long tức đã cứu sống ta nhiều lần.

Ngũ tạng Cổ chảy máu, kéo dài tàn hơi.

Ta ngồi xổm bên cạnh nó, nhìn nó hóa thành thổ trắng đáng yêu, vô hại: “Em là thổ, làm sao có thể chịu được nội đan của rắn tinh.”

Xem như không có sợi long tức này, nó cũng không sống lâu được.

“Có phải yêu đều không tránh khỏi lòng tham?” Ta hỏi nó, cũng tự hỏi mình.

Nó cảm thấy buồn cười ghê gớm: “Khụ khụ, người? Nếu người tham lam một chút, chúng ta cũng không có mặt ở đây.”

Ta cắn ngón tay, đem máu nhỏ vào mồm nó.

“Uống công.”

“Ta biết.” Nhưng ta cố chấp cho nó máu, coi như không thể sống sót cũng có thể ra đi thanh thản.

“Ta cũng tham, chỉ tham không giống em. Cổ à, trăm năm trước lúc mẹ sắp lìa đời, ta rất sợ. Nếu ta là con thỏ thì mọi chuyện rất bình thường, nhưng ta là yêu.”

Kỳ thực ta vẫn luôn không muốn làm yêu quái. Làm yêu quái sẽ có tim, có tim sẽ yêu, nếu yêu sẽ đau... Ta không chịu nổi đau đớn.

Trời đất bao la, ta không muốn một mình.

“A Cổ, đây chính là tham. Em xem, ta đã gặp báo ứng.”

A Cổ không trả lời, yêu lực cuối cùng tan vào trong xác thỏ, như tảng đá chìm vào lòng đại dương, câm lặng.

Cõi đời này, thỏ còn nhiều lắm.

Thế nhưng nhà của A Quỳnh, chỉ còn A Quỳnh mà thôi.

16. Chương 16

Edit: Thỏ

Ta chôn bọn họ dưới mảnh đất xanh cỏ dịu dàng, mặt trời lên cao, ánh mặt trời yên tĩnh chiếu lên gò đất nho nhỏ. Lo bị dã thú kiếm ăn, ta còn chắt ở phía trên một vài mầm mạ, cây cối.

“Giờ A Quỳnh đem nội đan trả lại, nếu còn sống sót, sẽ trở về săn sóc các người.”

Gió thổi im ru, im đến mức đáng sợ.

Ta là động vật bậc thấp, yêu pháp tầm thường, ông trời chỉ cho mạng để sống thôi — trực giác.

Ta theo bản năng lẫn trốn vào trong cỏ, mũi tên của kẻ bắn lén ta không trúng vào tim, chỉ trúng vai.

Tiếp theo vang lên tiếng người huyên náo.

Sau cây cối, núi đá, trên trời, dưới đất đột nhiên xuất hiện vô số người, ta nhận ra y phục của họ, là đạo sĩ!

“Không phải nói ở đây có rắn tinh ngàn năm, thế mà là con thỏ?”

“Yêu khí dày đặc, không thể nào nhầm.”

Đạo trưởng râu tóc bạc phơ đi đầu, tiên phong đạo cốt, liếc ta một chút. Chính khí cuộn cuộn khiến ta không dám thở mạnh. Phất trần lão quét qua, nội đan liền rơi khỏi túi ta, chạy vào trong tay lão.

“Nội đan rắn tinh nghiễm nhiên ở chỗ con thỏ này?”

“Tiểu yêu có lai lịch ra sao?”

“Nói! Người lấy xà đan từ đâu?”

Ta bị bọn họ vây hãm, bình khí đạo gia nằm trên cổ ta. Nhưng ta không hề sợ sệt, chỉ cuống quýt hỏi: “Sao các người tự tiện cướp đồ người khác?”

Lão đạo dẫn đầu có được xà đan, cũng không hề nhìn ta một cái, quay bước bỏ đi. Ta muốn đuổi theo nhưng quên rằng mình bị trúng tên, đau đớn xé nát khiến ta ngã quỵ trên đất.

“Ôi dào, thổ cuồng lên cũng cần người thôi.”

“Ai muốn thu phục tiểu yêu này?”

“Giết gà đâu cần dao mổ trâu, Tu Nhất.”

Trong đám người bàn tán, một đứa trẻ bị ai đó nhắc cổ áo đem ra.

“Yêu quái tu luyện bằng con người, chúng là kẻ thù tà đạo. Người vừa đến đây xem như là người môn phái, mau giết con thổ tinh kia.”

Không biết bởi vì cơ thể quá mức gầy gò hay y phục đạo sĩ không vừa vặn, đứa trẻ ấy nhìn vô cùng mong manh, trong tay bị nhét vào mảnh giấy vàng, bị người đẩy về phía ta. Ta bất giác đối đầu với một đôi con ngươi trong suốt, đen như mực.

Đứa bé lạnh run nói: “Nhưng sư phụ, con thổ này thoát trông cũng không ăn thịt người.”

Ai nấy cười vang, chỉ có một kẻ được xưng là sư phụ tức giận đến vênh râu mép, trợn mắt: “Tu Nhất, người có nghe lời ta hay không?”

“Nhưng...”

“Một con thổ tinh cũng không dám giết, còn muốn tu đạo ư?”

“...” Đứa bé so vai e ngại, nhìn ta một chút, bùa vàng cầm trong tay từ đầu đến cuối không hề lơ lên.

Những người khác lại là cười to, “Đạo trưởng thu đồ đệ tốt đấy, ngay cả con thổ tinh sắp chết cũng không dám ra tay.”

“Sư phụ đã đi xa vẫn đứng đây nói nhảm à?”

“Từ xa chạy tới đúng là tiện thật.”

“Tiện cái gì? Tên miệng thúi, Hạnh Hoa thôn yêu khí ngút trời phải dựa vào Thiên Hành tông chúng ta diệt yêu trừ ma, bảo vệ thái bình.”

“Sư huynh chí phải.”

“Mau đi hết đi.”

Bọn họ tùm năm tùm ba đi rồi, gió cũng ngừng thổi.

Nhưng đứa bé vẫn ở đây.

“Thỏ à, người chịu đựng chút, ta sẽ giúp người lấy mũi tên ra.” Nó bước lên nắm chặt mũi tên, không biết nắm bấm cái gì, bỗng dùng sức. Mũi tên kéo theo một màn mưa máu, thế giới trước mắt ta bị phủ kín một tầng sương mù đỏ, ngay cả đôi mắt đen trắng phân minh của đứa bé dưới ánh nhìn của ta, cũng trở thành thị huyết Tu La.

Yêu lực ta suy yếu nhanh chóng, ngay cả hình người không duy trì được, liền biến thành một con thổ đằm máu, bị đứa bé áp trong tay.

“Làm sao đây, làm sao đây, người chảy máu thật nhiều!” Nó khóc lóc kêu.

Ngược lại ta vô cùng bình tĩnh: “Không sao, cảm tạ người, tiểu đạo sĩ.”

Nó vẫn khóc không ngừng.

“Xin lỗi, pháp lực ta quá yếu, không cách nào cứu người.”

Máu ta chảy nhanh nhưng tim ta đập chậm, thầm nghĩ, chỉ là xà đan đã khiến nhân loại tranh giành, nếu ta cầm long đan thật, hẳn Thương Long lĩnh gió tanh mưa máu.

Đáng tiếc, xà đan vẫn bị cướp mất, ta còn gì đưa Mặc Chiêu đại nhân.

“Tu Nhất.” Ta nghe mấy người kia gọi nó như vậy.
Tiểu đạo sĩ ngăn người, “Vâng. “
“Người có thể... có thể giúp ta một chuyện không...”
Rõ ràng là buổi sáng thoi, ta cố trợn tròn mắt nhưng không nhìn thấy gì.
“Người nói đi, chỉ cần trong khả năng ta.”
Nó chịu rồi. Nó đúng là người tốt nhất ta từng gặp.
Thật tiếc, kiếp sau mới có thể báo ân.
“Dem ta... chôn dưới... chân núi Thương Long linh.”
Thân dài không đủ hai tấc, chỉ cần một cái huyết nhỏ bé là được.
Từ đó...
Đôi mắt bình yên phẳng lặng, ngẩng đầu có thể thấy ánh trăng.
Yêu hận tuần hoàn, cũng thế mà thoi.

@Thỏ: [/ Hạnh phúc đã ước hẹn đâu rồi – Jay Chou]

Lúc edit Thỏ đã nghe bài trên. Buồn và xót xa quá. Cảm giác của Thỏ A Quỳnh trong truyện là khi mình luôn cố gắng nhưng không ai nhìn nhận điều đó, rất đáng cay. Mọi chuyện làm ra vì người khác từ trước tới giờ, chỉ có mình cho là ý nghĩa. Người khác không cần đâu.

Không phải ngẫu nhiên người ta tự sát khi còn rất trẻ. Chắc giây phút đó, họ nghĩ chết thì hết thoi, tiếp tục sống mới là điều kinh khủng. Họ không đủ dũng khí để sống tiếp. Mình cũng không biết họ đã trải qua những gì. Áp lực tâm lý nặng nề lắm.

17. Chương 17

Edit: Thỏ

Ta gọi A Quỳnh, là một con thỏ tinh tươi mới màu mỡ dưới chân núi Thương Long linh. Hàng xóm ta là một con tóc bạc, mắt xanh, tuấn mỹ Rồng đại nhân.

Mà hôm nay, ta vẫn không bị ăn đi.

Chuyện là thế đây.

Lúc ta tỉnh dậy trong hang y, còn tưởng rằng mình là mồi nhắm rượu. Giả chết nửa ngày không thấy rằng nanh cắn ta, chỉ thấy Rồng đại nhân khí thế vô cùng đáng sợ nốc rượu liên hồi, y không thèm quan tâm, ta liền lén lút chui vô hang chuột.

Kết quả động dậy một chút, Rồng đại nhân liếc ta bằng đôi mắt sát khí dày đặc. Một khắc sau, ta vô cùng đáng thương bị y nhắc lỗ tai đến gần mũi y, mặt đối mặt gần kề.

Ta chực khóc: “Đại nhân, đại nhân đừng ăn em.” Giấu lỗ tai dưới bụng, ta cuộn tròn. “Ngài nhìn em, nhỏ như thế, không đủ ngài nhét kẽ răng.”

“...” Y chột nhứ mày, chột chột tim ta. “Cái gì chứ? Hao hơi tổn sức cứu về nhưng đầu óc bị hỏng rồi?”

Ta cuống quýt gật đầu: “Đúng đúng đại nhân, em bị hỏng, ăn vào không tốt cho sức khỏe.”

Rồng đại nhân: “...”

Dáng vẻ y là đang hận không thể ăn ta sao?

Ta ôm cánh tay y khóc lóc van xin: “Đại nhân, nếu ngài thả em, em đến nhân gian mua vịt quay, gà quay, dê nướng cho ngài. Ngài muốn ăn gì em mua cái đó, chịu không?~”

Rồng đại nhân rút cuộc không tức tối, lông mày đẹp dễ nhếch một cái, bật cười giờ móng vuốt lên: “Giặt quần áo, nấu cơm.”

“Hơ?” Là muốn ta làm giúp việc? Để không bị ăn, ta vội vã gật đầu. “Em đây cân hết.”

“Quét tước động phủ.”

“Dạ vâng.”

“Lau vẩy rồng.”

“Dạ được luôn, cái này em rành lắm.”

“Sưởi ấm đệm thịt.”

“Dạ?” Ta nghe không hiểu.

“Làm sao? Em dám từ chối?” Mắt y híp lại, chỉ cần ta lắc đầu một phát thôi, chốc sau liền có món thỏ kho Tàu.

“Đương nhiên, em nguyện ý.” Đại khái làm ấm giường cũng chẳng khác là bao, rất đơn giản.

Ta đồng ý rồi y vẫn bất mãn, bĩu môi nói: “Hừm, dù thế nào lão tử vẫn thiệt thòi.”

Biểu cảm dịu dàng tan đi chính là sự ác liệt, y gần giọng bổ sung thêm: “Sinh trứng rồng cho ta.”

Ta chấn động bay luôn hồn vía: “Sinh... gì ạ?”

Cứ cho ta là một con thỏ tinh thiếu kiến thức, nhưng cũng biết thỏ sinh con, không có khả năng đẻ trứng bao giờ. Thỏ đều là mang thai, mẹ ta bà ấy...

[Nhãi con, ngươi buông tha tha đi.]

[Ngươi tên gì?]

[Bản tôn cho rằng, em và những yêu quái kia... Không giống.]

[Tìm lợi tránh hại là bản năng thỏ, ai sẽ bỏ qua báu vật đó dễ dàng?]

Đầu ta bỗng nhiên đau nhói, trong óc một mảnh trống không, nghe thấy đủ người nói chuyện với mình, nhưng ta không cách nào với tới những âm thanh kia được. Vì sao ta ở đây? Người thân ta đâu rồi? Ta có gia đình ư? Ta tên gì hả?

“Mặc Thanh Huyền chờ người xuất hiện nhiều năm như thế, mấy năm nữa kẻ đó lớn lên, hẳn sẽ bị Mặc Thanh Huyền nhốt vào hang sinh long bảo. Hừ, từ nhỏ đến lớn nó đều muốn leo lên đầu người anh cả này, còn nghĩ rằng bản tôn ở đây chịu trời? Bản tôn còn không phải tìm được... A Quỳnh?”

Y gọi một tiếng, kéo ta về thực tại.

“A Quỳnh?” Ta ôm y, y dùng ngón trỏ sờ đầu ta, ta hưng phấn hỏi. “Em có tên sao? Em là A Quỳnh?”

Y ngẩn người, trong mắt sâu long lanh màu xanh biếc, cực kỳ giống món khoái khẩu cổ linh lẳng.

Trước đây ta đã gặp đôi mắt ấy?

Trước đây ta...

“A Quỳnh là tên bản tôn ban cho em, chỉ cần bản tôn gọi em, dù là nước sôi lửa bỏng, vạn kiếp bất phục em cũng phải lập tức chạy đến bên người ta. Nghe hiểu?”

Y thoát trông rất hung hãn, nhưng ta có thể cảm giác được y vô cùng cần ta.

Nhưng vì sao lại thế?

Thậm chí ta không biết tên y là gì.

18. Chương 18

Edit: Thỏ

Sau đó, Rồng đại nhân lấy lý do ‘đây là em nợ ta’ rồi tiến hành chà đạp ta cực kỳ tàn ác, ví như muốn ta phải lau sạch từng miếng vẩy sáng như gương, ông trời ơi, lúc y hóa thành hình rồng dài cỡ chừng hai mươi thước.

Tuy rằng y nói y cũng đã nương tay ta, đây chỉ là nguyên thể một phần mười, ta bèn hỏi y: “Đại nhân, nếu thật sự nương tay, ngài có thể biến nhỏ hơn một chút?”

Đại nhân trừng ta một chút, sau đó hóa thành con rồng đen dài không hơn một thước, y bám trên eo ta, giọng lâu bầu bất mãn: “A Quỳnh, lá gan em càng lúc càng lớn, dám yêu sách với bản tôn.”

Nhìn hung hăng, nhưng thân thể rất thành thật.

“Không lau khô ráo, bản tôn liền ăn em.”

“...”

Ta không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhẫn nhịn cọ rửa cho y.

Vuốt rồng tuy rằng sắc bén, nhưng đậm thịt vô cùng ấm áp, mềm mềm. Lúc mệt mỏi ta ngủ trong móng vuốt y, nhưng mỗi lần tỉnh lại đều vô thức hóa hình người trong mơ, được Rồng đại nhân ôm vào lồng ngực. Cơ thể Rồng đại nhân vừa ấm vừa nặng, cánh tay choàng khiến ta hít thở khó khăn, còn ta vì sao lại hóa hình người... đại khái mộng du sẽ truyền nhiễm.

Sau đó ta phát hiện y co tròn bộ dáng, lo y sẽ sinh bệnh, hỏi y có sao không. Y cả giận nói: “Nếu không vì em! Bản tôn luyện hóa yêu đan của Ác Xà, sớm đã trốn...” Lời còn chưa dứt, y bèn một mình bỏ vào gian phòng nhỏ kia hờn dỗi, ba ngày không nói chuyện cùng ta.

Tuy không hiểu vì sao y muốn trách ta, nhưng ta vẫn mua rượu ngon, nhẹ nhàng dỗ y suốt một đêm rồng, cuối cùng thành công thỉnh y ra khỏi đó.

Ta nghe đám người ở Hạnh Hoa thôn bàn tán, nói Thương Long linh đề lên một con Ác Long tàn bạo ăn thịt người, ta không đồng tình lắm. Tuy đại nhân hơi bị khó ở nhưng tốt bụng cực kỳ, một tiền một lạng rượu Hạnh Hoa đã có thể xua tan sự giá băng trong đôi mắt ấy. Y nhét ta vào trong ngực, xoa xoa: “Xem như em hiểu ta, hừ, lần này tạm tha em.”

Kỳ quái ở chỗ đại nhân là kẻ nghiện rượu, mười phần chính là bợm rượu, nhưng xưa nay không uống quá say. Ta thường xuyên nghi ngờ rượu đối với rồng bọn họ chính là nước lã nhưng cũng may Rồng đại nhân không soi mói, vẫn là thiên kim khó cầu Phụng Tiên hoàng gia hay một tiền một lạng rượu Hạnh Hoa, y đều uống tất.

Những khi buồn uống rượu, ngay lúc trăng tròn, y luôn nhìn vào bầu trời sao và ánh trăng chiếu rọi, rầu rĩ không vui, chẳng nói năng gì.

Ta cũng biết y muốn ngắm trăng, nhưng ngắm không tới. Muốn an ủi nhưng không thể nào an ủi, cũng đành ngồi cạnh bên. Y bắt đầu nổi máu bảo ta cút đi, ta nghe lời lần tới cửa, y bèn gọi ta trở lại, đem ta ôm vào lòng, vùi đầu trên vai ta lẩm bẩm: “Đợi ra ngoài rồi, ta sẽ ăn sạch mặt trăng.”

Không uống rượu lại nói lời say.

Nhưng ngắm lại, bị giam ở đây trăm năm ngàn năm, cho dù là Rồng đại nhân bất tử cũng sẽ cảm thấy buồn khổ, tẻ nhạt.

Vậy đại nhân không ăn ta, chính là muốn giải trí sao.

Ta dò hỏi đại nhân: “Đại nhân, có phải A Quỳnh quá đơn điệu?”

Đại nhân hờ hững gật đầu: “Không hoạt bát như trước kia.”

Thường ngày ta không nói chuyện nhiều, cũng không kể chuyện tiểu lâm. Máu lông không quá sạch sẽ, thỉnh thoảng sẽ liếm lông một chút; loạn cũng không được, sờ cũng không xong, xem ra một sủng vật mua vui như ta đối với đại nhân mà nói đúng là... ‘chịu thiệt thòi.’

Ai, tại sao ta vì chuyện này mà ủ rũ.

...

Làm sao trở thành một con thú vị đây?

Ta đi hỏi sủng vật được nuôi ở Hạnh Hoa thôn, nghe chó vàng nói: “Muốn trung thành, muốn vẫy đuôi.” – Mèo nói rõ ràng: “Bắt mấy con chuột, loài người sẽ làm con sen hầu hạ ta, căn bản không cần thiết lấy lòng.”

Ngẫm lại đại nhân cũng không phải loài người, ta lại đi hỏi vài tiểu tinh quái sống trong rừng núi.

“Muốn khơi gợi niềm vui của chủ nhân, đừng quá nịnh hót, cũng đừng quá thấp hèn, không thể quá kiêu ngạo, muốn gần lại muốn xa, muốn từ chối nhưng ngênh đón. Quan trọng nhất là cái thần thái, nghĩa là người không cần quá dễ thương mới có thể làm họ bất ngờ. Ví như người là thú người phải biết hung hăng.”

“Hung hăng? Nhưng ta sẽ không hung hăng được.”

“Việc này đơn giản lắm, người đi cửa nhỏ hướng đông tìm lão rùa tinh bá sứ học nghệ, không quá ba ngày người thành tựu ngay.”

Ta nghe xong chỉ dẫn, câu chút cá, thừa lúc Đại nhân tu luyện, liền tìm tới lão rùa tinh kia.

Nhận cá rồi, rùa tinh rất dễ dàng nói chuyện: “Đơn giản lắm, học theo lão tử nè.”

...

Sau ba ngày, đại nhân tu luyện xong xuôi, đuôi rồng cuộn lấy eo ta, đem ta lên trên giường, nhét vào lồng ngực.

“Bà nội nó!”

“...” Đại nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, sau đó bỗng nhiên trợn mắt lên. “Em nói gì đấy?”

“Em... Bà ngoại, bà ngoại chết... Đi mua mua mua rượu cho ngài... Ngài mau thả lão tử ra...”

Ba ngày học cấp tốc quả nhiên trình độ chưa đâu vào đâu, ta khóc thét.

Không ngờ đại nhân sững sờ một lúc, vỗ giường đá, ôm bụng cười: “A Quỳnh, em... Ha ha ha — em...”

Bởi vì thấy y cười, tâm trạng phiền muộn của ta đã được quét đi sạch sẽ. Trong lòng ta cũng dễ chịu hơn, giống như hành tẩu trên một lộ trình không điểm hẹn, cuối cùng đã nhìn thấy được ánh trăng sau dãy núi, có nơi để dừng.

19. Chương 19

Edit: Thỏ

Lão rùa sống đã lâu từ khi lão bá sứ, lão còn biết rất nhiều chuyện.

Ví như ông nội của ông nội của ông nội lão đã nói, Thương Long linh có hai con rồng, đồng bào cùng tộc, từng là chiến thần dũng mãnh trên chiến trường năm xưa. Nhưng một con tàn bạo, một con lạnh lùng, không cách nào tạo phúc cho bá tánh. Vì thế Long thần hạ lệnh ban sức mạnh rồng cho rồng nhỏ, phong

ấn rồng lớn. Cả hai con đều bị áp chế, không ai trốn thoát, miễn cho bọn họ không biết phải trái đi gây họa nhân gian.

Ta rất tò mò: “Nào có hai con? Vậy rồng nhỏ kia đâu?” Ta ở Thương Long lĩnh lâu như vậy, cũng chỉ gặp qua một mình Mặc Chiêu đại nhân là rồng.

Lão rùa tinh: “Dù bị vây ở đây nhưng Long tộc cũng đứng đầu bách yêu, tất nhiên hành tung cũng bí hiểm, sao lại để những tiểu yêu quái như chúng ta tìm. Người hỏi rồng nhỏ, vậy người đã gặp con Ác Long kia?”

Ta vội vàng giải thích: “Mặc Chiêu đại nhân không phải Ác Long, lúc tâm trạng ngài tốt thì rất dịu dàng, đặc biệt lúc rửa vây ngài còn thiếp ngủ...”

Rùa tinh nhìn ta như nhìn quý: “Thế mà người chưa bị ăn à?”

Ta gật gật.

Lão khó tin nhìn ta: “Trước kia có một con rắn tinh không sợ chết chạy vào hang rồng, bị y ăn còn thừa đuôi rắn. Chất thịt tươi mới gầy mà không xương vào miệng liền tan ra ngon tuyệt như loài thỏ mà không bị ăn à?”

Hóa ra còn có thể phóng đại thỏ như vậy sao?

Ta cũng không biết thịt mình ngon như vậy, xấu hổ mỉm cười: “Nào dám nào dám, thịt rùa bổ dưỡng nhất luôn, còn có thể kéo dài tuổi thọ.”

“...”

Lão rùa vung bốn chân nhảy vào suối nước, mặc ta gọi cũng không chịu lộ đầu.

... Là ta thổi phồng hơi quá sao?

Chuyện xưa nghe xong một nửa khiến tâm ta ngứa ngáy, lúc tắm rửa cho Mặc Chiêu đại nhân trong lòng cũng không yên. Gần đây ta dẫn suối nước nóng ngoài hang vào nên cũng không cần cố công chà từng cái vẩy. Những ngày qua Mặc Chiêu đại nhân rất hài lòng, ta liền bạo gan hỏi y có phải có một đứa em.

Ai ngờ chạm tới vẩy ngược, y hóa hình rồng quấy nhiễu trong hang long trời lở đất, đuôi rồng đập vào vách đá chấn động đùng đùng, tiếng rồng phẫn nộ gầm thét sau đó đuôi quán chặt lấy ta.

“Em trông thấy nó?”

“...Dạ không.”

“Nó có làm với em như vậy?”

“Không nổi...” Rốt cuộc là y tức giận cái gì đây.

“Đáng chết! Con súc sinh kia, đợi không được người phá ta hả giận! Em nhả mày làm gì? Khó chịu ở đâu?!”

“...Đại nhân, ngài bóp em đau quá.”

Y mới thả ta ra, lại hóa thành hình người ôm ta lên giường. Ta bị đắp chăn thật chặt, chỉ để lộ ra gương mặt. Y đè ở trên chăn, nhìn ta chăm chăm.

Người này hỉ nộ vô thường a...

Thở dài trong lòng, ngón tay đâm đâm gò má đang tức giận kia. “Đại nhân, ngài giận dữ cái gì? Em không sao, cũng chưa từng gặp em trai ngài.”

Y đem ngón tay quấy rối của ta nắm chặt. “Vậy thì tốt, nói chung sau này không cho phép ra ngoài.”

“Hử?”

“Mặc Thanh Huyền kia sẽ giả vờ làm người tốt, nó giả dối lại cực kỳ nham hiểm, xấu xa. Tiểu đạo sĩ xuất hiện chắc cũng tỉnh rồi, em ở ngoài tự ý đi loạn, bị nó bắt thì làm sao đây?”

Ta buồn cười hỏi: “Nhưng hẳn bắt em làm gì?”

Mặc Chiêu đại nhân hồi hận nói: “Đương nhiên bắt em để uy hiếp bản tôn.”

“Tại sao bắt em sẽ uy hiếp được đại nhân?”

Y cũng sửng sốt.

Rồi ta thấy vành tai nhọn kia ứng hồng, rất nhanh lan đến gò má. Biểu cảm y rất tức giận, nhưng phá trời phá đất cũng không trút giận lên ta, chỉ âm ức nhìn ta không nói lời nào.

“Đại nhân, ngài rất nóng sao?”

“...”

“Nếu không đại nhân đừng ôm em, sẽ mát hơn một chút...”

“Em câm miệng.”

“Thưa vâng.”

20. Chương 20

Edit: Thỏ

Mặc Chiêu đại nhân không cho ta đi ra ngoài, nhưng ta có thể chui hang chuột.

Khụ... Cũng là tình thế bức bách.

Dùng cá ngon hơn để dụ lão rùa từ dưới nước lên, hứa hẹn bắt cá một năm cho lão, lão mới nói ta biết chỗ em trai đại nhân, tức Mặc Thanh Huyền đang ở động phủ nào.

Ta nhảy khắp núi, rốt cuộc cũng tìm thấy hang rồng ở bên cạnh gốc hạnh hoa. Từ chỗ cao nhìn xuống, trong hang có hai người. Vị cao to kia có dáng dấp giống Mặc Chiêu đại nhân bấy, tám phần, thoát cái đã nhìn ra hắc và Mặc Chiêu đại nhân có quan hệ. Dưới chân hắc có một thiếu niên đang quỳ, nhìn trang phục kia, hẳn là tiểu đạo sĩ.

Bóng lưng có hơi quen thuộc, trước đây ta đã gặp rồi?

Đáng tiếc cậu ta quay đi, ta cũng không thấy rõ.

Ta nghe cậu vội vàng nói với em trai Mặc Chiêu đại nhân: “Tiểu đạo không cố ý quấy nhiễu Rồng đại nhân tu hành, chỉ nghe Thương Long linh có tiên thảo luyện đan. Tiểu đạo mười năm chưa kết kim đan, sốt ruột tu hành, cho nên mới...”

“Người muốn kim đan?” Hắc như vừa tỉnh giấc, giọng điệu vô cùng nhác lười, nhưng thái độ vô cùng thân thiện. Nào giống Mặc Chiêu đại nhân, vừa rời giường liền muốn cẩu kính.

“Vâng...” Tiểu đạo sĩ mờ mịt trả lời.

“Chỉ cần đáp ứng bản tôn một điều kiện, bản tôn liền giúp người kết kim đan.”

“Thưa, điều kiện gì?”

“Còn chưa nghĩ kỹ, sau này sẽ nói cho người biết đi, người tới đây.”

Tiếp theo vị Rồng đại nhân yêu cầu tiểu nhân kia nhắm mắt, từ trong miệng nhả ra một viên nội đan chói lóa màu vàng. Ánh mắt nhìn tiểu đạo sĩ rất nặng sâu, nhớ thương khôn xiết. Ánh mắt này không giống vừa gặp lần đầu, rõ ràng đang tha thiết nhìn ái nhân.

Mà điều làm ta khiếp sợ chính là vị Rồng đại nhân kia lại đem long đan độ cho tiểu đạo sĩ.

Sau đó cậu ta mở mắt, hắc bèn khôi phục vẻ mặt thản nhiên: “Không quá ba ngày, kim đan sẽ kết.”

Ở đâu ra ba ngày, tiểu đạo sĩ người sờ trán người đi, vẫn còn nóng đỏ!

Nhưng cậu ta cũng ngốc, dần dần nói đa tạ rồi rời đi.

Ta đột nhiên cảm thấy mình cũng không ngốc lắm.

Đang muốn đuổi theo tiểu đạo sĩ để nhìn dung mạo ấy ra sao, thân thể lại bị một luồng sức mạnh khổng lồ chế. Ta quá quen thuộc với yêu thuật này, không khỏi giãy dụa một lát.

“Người chính là con kia trong hang của anh cả? Gọi là gì?” Em trai Mặc Chiêu đại nhân mỉm cười, nét cười đẹp đẽ xao xuyên, không hề có chút nào đáng sợ.

“A Quỳnh.”

Hắn phì cười một tiếng: “Lại đặt tên cho thổ thể cơ.”

Ta thấy hắn có vẻ châm chọc, bèn giậm chân bất mãn nói: “Mụ ngoại ông đây rất yêu thích cái tên này!”

Hắn không muốn dây dưa vấn đề này với ta: “Được rồi, người lên đến động phủ bản tôn, còn không sợ quay về bị xơi tái?”

“Mặc Chiêu đại nhân sẽ không ăn ta!” Nhiều nhất đánh một trận, hoặc ba ngày giận lẫy.

Ta nhảy nhót, đi vào chính sự: “Ta đến để hỏi đại nhân rằng, Mặc Chiêu đại nhân bị nhốt đến bao lâu?”

Hắn không rõ lắm, nhíu mày, lại trở về giường đá: “Phụ thần muốn bản tôn canh giữ y, ưu khuyết giằng co, phải canh giữ đến lúc thời điểm chín muồi.”

Ta vội hô lên: “Vậy đại nhân, khi nào ngài mới chín muồi được?”

Ngón tay hắn mân mê một bông hoa, khóe môi cong lên nét cười hạnh phúc. “Sắp rồi.” Lại nhìn về phía ta, “Người rất gấp?”

Ta gật đầu.

Hắn rất hài lòng trước sự thành thật của ta: “Thế này đi, người giúp bản tôn một chuyện, Mặc Chiêu có thể nhanh chóng ra ngoài.”

Ta đương nhiên không có lý do từ chối, Mặc Chiêu đại nhân đã dặn qua, Mặc Thanh Huyền là hình mẫu giả dối, nguy hiểm; nhưng trước nụ cười tuyệt tan mùa xuân ta đã sớm quên không còn một mống.

Mặc Chiêu đại nhân sẽ mau chóng tự do!

Sau khi đồng ý giúp Mặc Thanh Huyền, ta vắt giò lên cổ chạy, muốn bẩm báo đại nhân cái tin tức tốt!

Kết quả vừa đi vào hang động đã thấy đại nhân cuộn tròn tức giận bên trong.

“Bản tôn không muốn em gặp nó, em còn một mực đi tìm sao?”

“Là bản tôn quá sủng em, em cho rằng bản tôn không dám giam em lại?”

“Có tin bản tôn lấy long đan về, để cho em hồn phi phách tán?”

“Bản tôn bị văng đầu mới đem long đan cho con thổ lì lợn này?”

Ta chưa kịp giải thích đã bị y bóp cổ. Nội đan bùng lên như ngọn đuốc, hơi thở nóng rẫy như lưỡi dao từ bên trong cắt lấy thân thể ta. Nhưng đau đớn cũng chỉ trong phút giây, rất nhanh bão tố đã lắng xuống.

Mặc Chiêu đại nhân mạnh mẽ ôm ta vào lòng ngực.

“Tại sao bản tôn giết nhiều yêu quái như vậy vẫn bình thường, nhưng không có cách nào nhìn em bỏ mạng? Một sinh linh nhỏ nhoi, một con thổ tự cho mình là thông thái!”

Khí hải tụ đan điền, yêu đan xám tro của ta vụt tắt màu vàng nhàn nhạt. Nhưng dù nó nhanh chóng nguy trang thành viên yêu đan loài thổ bình thường, ta vẫn biết đó là long đan.

Ta là yêu quái, yêu quái không có yêu đan sẽ ra sao, đương nhiên rất rõ ràng.

Ta vốn chỉ mất đi ký ức.

Mặc Chiêu đại nhân, ngài rồng hư, tính khí thất thường, đem long đan cho ta sử dụng.

Ta bỗng nhớ tới bên trong hang rồng ấy, em trai y cũng lén lút đem long đan cho tiểu đạo sĩ kia.

Quả nhiên là huynh đệ.

Ta giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bạc xõa dài, cơ thể y đang căng cứng rồi cuộc cũng mềm nhũn ra.

“Tại sao vậy, đại nhân?” Ta thì thào hỏi, sau đó tự trả lời. “Bởi vì ngài biết, dù đại nhân đối xử với A Quỳnh ra sao, A Quỳnh sẽ không trốn, sẽ vẫn ở cạnh chờ đợi đại nhân.”

Mặc Chiêu đại nhân hừ một tiếng: “Bớt nói nhảm, em dám trốn thoát, đừng tưởng phải sạch món nợ này là xong.”

Biết rồi, khổ lắm, nói mãi...

“Thực sự em không muốn rời khỏi ngài đâu. Hơn nữa em cũng quay về rồi.”

Y ngẩng đầu lên, không biết nghĩ tới chuyện gì, cơn giận cũng dần lắng xuống. Tròng mắt xanh biếc đã tĩnh lặng, y tỏ ra bình tĩnh. Nhưng nét mặt bình tĩnh lạnh lùng kia vẫn không giấu đi cơn tức tối vô hình.

Y thả ta ra, nhiệt độ chung quanh đều âm xuống: “Quay về? Một cái xác cũng có thể quay về?”

Nói xong, liền nhốt mình vào trong gian phòng nhỏ.

Ta: “...”

Lần này thật sự tức giận.

Chiến tranh lạnh kéo dài ba tháng, mặc kệ ta mua nhiều ít rượu ngon, gạ gẫm ngon ngọt thế nào, còn dẫn về bao nhiêu nước nóng, kể cả chuyện Mặc Thanh Huyền cho tiểu đạo sĩ long đan nhưng Mặc Chiêu đại nhân vẫn không đếm xỉa đến ta.

Ta bó chiếu, chỉ ngóng ngày Mặc Thanh Huyền thành công ôm về tiểu đạo sĩ; nếu hần hải lòng, Mặc Chiêu đại nhân sẽ được tự do.

Trông ngày trông đêm, rốt cuộc cũng chờ tới ngày Mặc Thanh Huyền đại nhân cùng tiểu đạo sĩ đi du ngoạn. Theo kế hoạch đã nêu, ta bắt cóc cậu ta về hang động chờ Mặc Thanh Huyền tới cứu. Nhưng không biết Mặc Chiêu đại nhân nổi điên cái gì, đem cậu ta đè xuống dưới.

“Người còn trinh nguyên?”

Y lại hài lòng. Giống như Mặc Thanh Huyền không thể ‘động tay’ là một chuyện vô cùng độc địa, nhưng dọa cậu ta sợ gần chết, y đúng là ấu trĩ đến mức khó ưa. Chiến tranh lạnh lâu ngày ta lần đầu cũng tức, gất gổng trừng y khiến y ngượng ngùng thu tay lại.

Tiểu đạo sĩ bị Mặc Chiêu đại nhân làm hồ đồ, ta chờ cậu ấy hỏi han ta.

Bỗng nhiên tiểu đạo sĩ gọi tên: “A Quỳnh.”

Xa xa tuyết trắng ngập trời, có thanh âm gào khóc non trẻ: “Làm sao đây, làm sao đây, người chảy rất nhiều máu!”

Bằng tấm lòng đáng quý ấy, cậu ta đã thực hiện nguyện vọng sau cùng của thổ trắng kia.

Ký ức ập tới như thủy triều, đầu ta đau không chịu nổi, suýt nữa không thể giả trang thành người xấu.

“Thương Long linh là nơi nào người nói đến là đến, nói đi là đi. Hang của Mặc Thanh Huyền kết giới tầng tầng, nếu là người ngoài, chỉ e vừa tới cửa hang đã miệng rồng đốt thành tro bụi. Người có bao giờ nghĩ sâu xa rằng, Thiên Hành tông là đệ nhất thiên hạ đại tông, chính thống tôn sư, vì sao lại giúp đỡ người không có thiên phú như người làm đệ tử?” Ngỡ khí ta vô cùng phóng đại.

“Đó là vì người chính là Tu Nhất.”

Nói xong những lời này, xem như đã đợi được vị Rồng đại nhân đến muộn kia. May mắn hán đến trễ, nếu nhìn thấy Mặc Chiêu đại nhân dọa nạt tiểu đạo sĩ, chỉ e lại một trận ác đấu.

Tiểu đạo sĩ được ‘cứu’ đi, ta nhìn Tu Nhất được dịu dàng thương yêu ôm vào trong ngực, bỗng thấy có chút xấu hổ. Chân tướng này cũng không tính là tàn khốc, nhưng vẫn cảm thấy có hơi nóng vội, một đời cậu ta vẫn chưa thông suốt hết hàm nghĩa đâu.

Ưu khuyết giảng co, chờ thời cơ chín muồi, rõ ràng là Mặc Thanh Huyền sốt ruột.

Mặc Chiêu đại nhân cười gió bay đi, ở trong trời đất sung sướng thét dài.

Mà ta ngồi trên bãi cỏ dưới trăng, nhìn bóng rồng lượn bay trong tầng mây cũng cảm thấy hạnh phúc.

Mặc Thanh Huyền đem long đan cho tiểu đạo sĩ, hán dùng sức mạnh long lực làm kết giới nên không thể giam cầm được Mặc Chiêu đại nhân. Vốn là như vậy, không khéo chính là, Mặc Chiêu đại nhân đem long đan cho ta.

Ta không phải con thỏ thông minh, chỉ có thể nghĩ ra một biện pháp ngốc nghếch.

Giúp Mặc Thanh Huyền nói chân tướng cho Tu Nhất, nhưng bắt cóc là bắt cóc thật. Mặc Thanh Huyền muốn đòi người chỉ có thể tự mình hủy đi kết giới, mở cửa nhà lao để Mặc Chiêu đại nhân đường đường chính chính ra ngoài.

Cái từ ‘trốn’ này có thể đặt lên đầu con thỏ trong hang, nhưng y là Mặc Chiêu đại nhân, là một kẻ đội trời đạp đất, tròng mắt với thiên địa quỷ thần.

Ta khép đôi mi lại.

Đời này của ta quả nhiên dừng ở chữ ‘Quỳnh’, cuối cùng khổ sở không nơi nương tựa, chết trong sự ngu ngốc và ích kỷ của bản thân. Nhưng lúc sau cùng có một chút ước mong cao thượng.

Long đan là thánh vật, nay dùng nó che chở tính mạng một con thỏ nhỏ bé như ta.

Cả ta cũng cảm thấy đáng tiếc.

Rồng đại nhân chơi đùa mỗi một, trở lại bên cạnh ta, y từ trên cao nhìn xuống.

“Đại nhân, ngài muốn ăn em không?”

Ăn ta, lấy lại long đan, lần nữa trở thành chiến thần bất bại, đánh đâu thắng đó, lị mị quỷ quái nghe danh đều kinh khiếp không thôi.

Y chợt ôm ta ngồi vào lòng.

“Ăn cái gì, Mặc Thanh Huyền đều đang nuôi rồng nhỏ, tuy chỉ là thai nghén long tức. Nuôi em lâu như vậy sao một chút động tĩnh còn chưa có?”

Ta đỏ khốc đỏ cười: “Đại nhân, ngài cho em long đan là muốn em sinh con hử? Lại nói, rồng con không phải là thứ đem ra so sánh hơn thua.”

“Kêu em sinh thì em phải sinh, còn nhiều lời như vậy. Sang đây nào.”

Ta ôm cổ ngài, ngài đưa ta lên mấy tầng mây.

Trăng tròn như mâm bạc, biển mây xa xôi, giữa đất trời chỉ còn một rồng một thỏ.

“Đại nhân.”

“Chuyện gì?”

“Mặt trăng thật là đẹp.”

“Cũng tạm.”

“Vì lẽ đó đừng ăn mặt trăng có được hay không.” Ta nghĩ tới câu đùa sẽ ăn mặt trăng kia của y, cúi người ghé vào lỗ tai y nói.

“Về sau, A Quỳnh...” Trái tim ta kinh hoàng, đôi con ngươi không ngớt chua xót, gần như muốn rơi lệ. “Cũng muốn ngắm nó với Mặc Chiêu đại nhân.”

Mặc Chiêu đại nhân bỗng hóa thành hình người, tóc bạc như ánh trăng rơi xuống chỗ ta, xúc cảm lạnh lạnh lướt qua khóe miệng, tất cả hình ảnh trong tâm trí ta lúc này là một màu xanh đẹp đẽ của đôi mắt ấy.

“Nếu như em nghe lời, thề rằng vĩnh viễn không rời xa ta, ta cũng không phải không ưng thuận.”

Quả nhiên là Mặc Chiêu đại nhân...

Muốn nghe một câu yêu thương từ y sợ là khó lắm.

Nhưng nào có quan hệ gì. Long đan của y đang vui mừng nhảy nhót trong lồng ngực ta, để ta hít thở một lần đều tràn đầy niềm yêu thương lặng lẽ.

Ta tên A Quỳnh, là thỏ bé.

Ngày hôm nay, ta vẫn như cũ không bị ăn đi.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-tho-nho-hom-nay-nguoi-con-chua-bi-an-sao>